

f 0.60

JOCHEM JOFEL

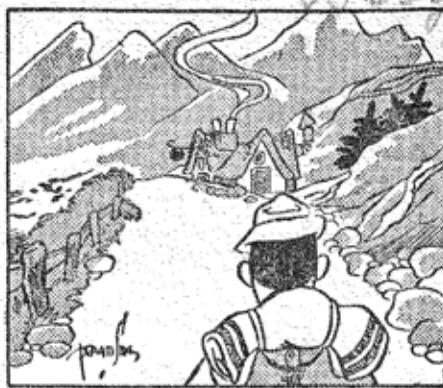
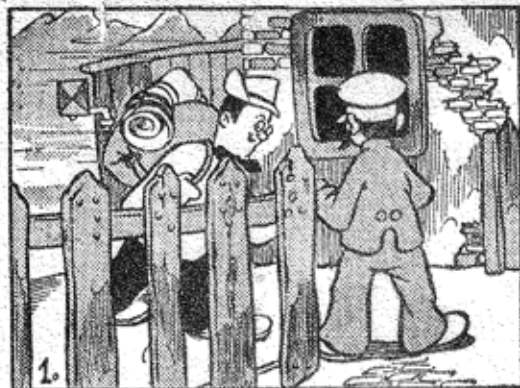
WERELDREIZIGER

**HET AVONTUUR
IN DE
SLUMMERDAMSE
BERGEN**

door Slem Praamsma

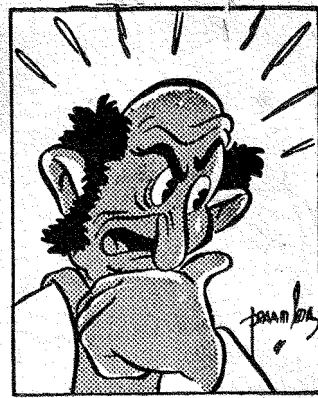
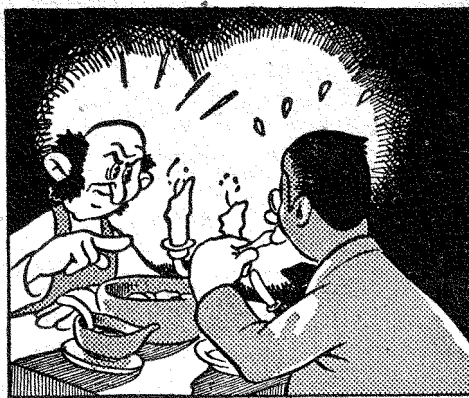
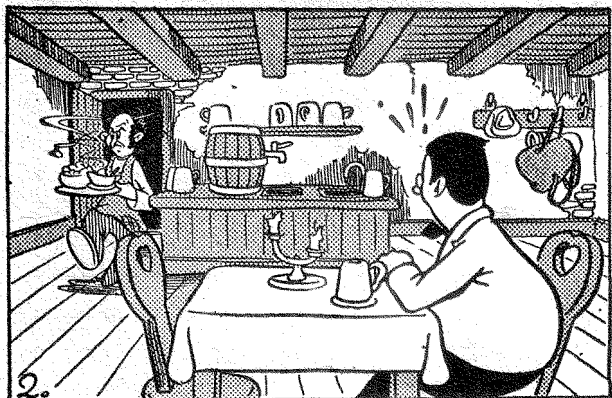
1e Serie, 1e Deel

Jochem Jofels avontuur in de Slummerdamse
Bergen.

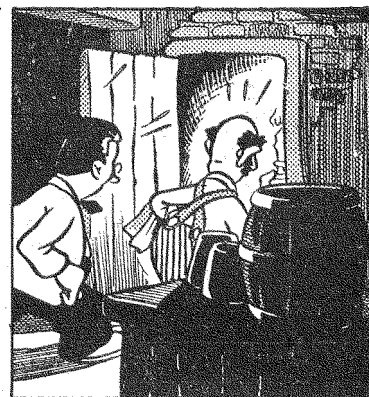
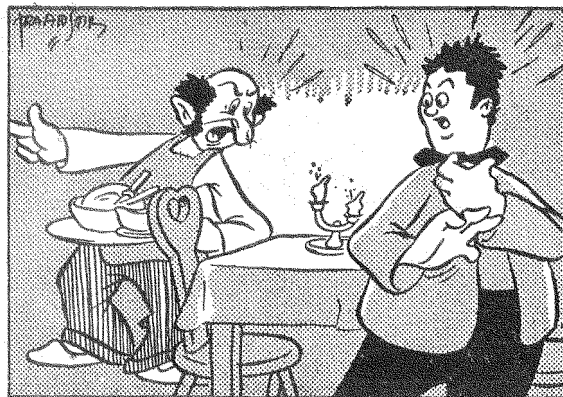
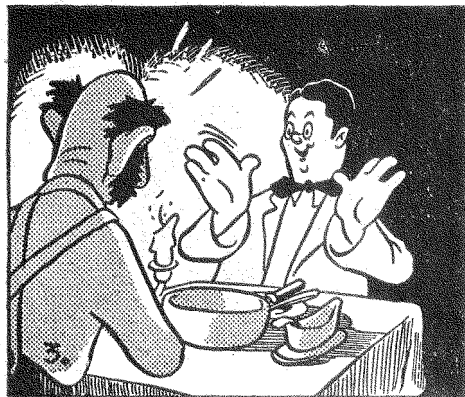
1. „Uw kaartje, meneer?” vroeg de spoorwegbeambte op het Slummerdamse station aan den enigen reiziger, die op dit station uit de trein van Wakkerwater was gestapt, „Mag ik even Uw kaartje?” „Natuurlijk, graag”, zei de reiziger, die een olijk hoedje op zijn hoofd en een omvangrijke knapzak op zijn rug had, kennelijk aangenaam verrast en hij haalde zijn visitekaartje voor de dag. „Kijk”, vervolgde hij, „daar ziet U het staan: JOCHEM JOFEL, WERELDREIZIGER, dat ben ik. Beroemde naam, nietwaar? Ja, ja, ik kom hier een beetje vacantie houden. De dokter heeft mij aangeraden, eens wat Slummerdamse berglucht op te snuiven. Dat moet het gebruik van de hersenen bevorderen, zegt hij”. „O”, zei de beambte, die om zo te zien nog maar weinig berglucht gesnoeven had. „Dat ken, maar neem me niet kwalijk, dat ik Uwes niet kan.

Ik sta hier overigens niet om visitekaartjes te vragen, maar spoorkaartjes. En wat ik U mag aanraden: Ga niet naar de bergen toe. Het is om Uw eigen bestwil. Er zitten daar gevaarlijke berggeesten, die wij hier dagelijks afschuwelijk horen brullen en die ook mensen verslinden! Wie naar de bergen gaat, heeft kans nooit meer terug te komen”. „Dacht je dat een Jofel bang was?” schamperde het meneertje. „Dan vergis je je toch. Goeden morgen, ik zal de berggeesten de groeten van je doen!” Vrolijk fluitend wandelde Jochem het station uit en een prachtige landweg op. Hij had al een hele tijd gelopen, en hij dacht juist, dat hij wel een portie gebakken aardappeltjes zou lusten, toen hij in de verte een herberg bespeurde, die er bijzonder gastvrij uitzag.

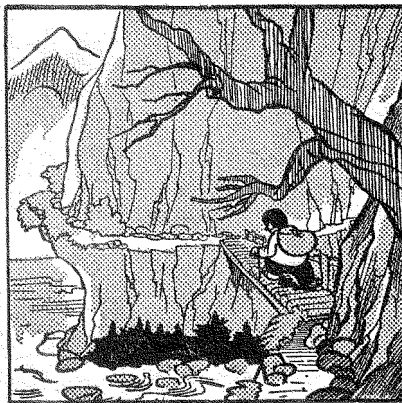
2. Het duurde niet lang, of Jochem liet zich met een zucht van voldoening achter een tafeltje vallen. De gelagkamer was een laag, rokerig vertrek, waar het naar bedorven kaas en smook geurde. De waard was een zwijgzame bitse man, die een gestreepte broek droeg. Met voorname kleine teugjes genoot Jochem van zijn potje bier. Hij had een uitgebreid maal besteld en maakte nu, terwijl hij vast zijn lippen aflikte, plannen voor zijn vakantie-dagen. Ook dacht hij na over hetgeen de spoorbeambte over de berggeesten gezegd had. „Altijd aardig, dat volksbijgeloof”, grinnikte hij, „je begrijpt overigens niet, hoe mensen van de tegenwoordige tijd aan zulke onzin komen. Trouwens, als ik vanacht mijn tocht bij maanlicht voortzet, dan kan ik kennis met de heren Berggeesten maken. Ha, ha, ha!” en Jochem Jofel lachte smakelijk. „Waar-

om lacht U, jongeman?” vroeg de waard, die Piet Petat bleek te heten en juist met het eten binnenkam, „er is hier niks niemendal te lachen, jongeman. Wij leven in een tragisch tijdperk in Slummerdam. „Zo, zo,” zei Jochem Jofel, met een volle gebakken-aardappelen-mond. „Ja, zo, zo,” zei de waard grimmig. Hij stak, omdat het schemerig begon te worden, de kaarsen aan, en ging tegenover zijn gast zitten. „Ik wil U het wel vertellen: wij hebben hier in de buurt last van berggeesten. Je kunt ze voortdurend horen brullen en wie de bergen intrekt, komt nooit meer terug. De berggeesten zijn dol op mensenvlees” „Zo, zo,” meende Jochem. „Ieder zijn meug. Ik vind een runderlapje lekkerder.” „Spot niet met de berggeesten, jongeman.” Piet Petat keek vreselijk kwaad.

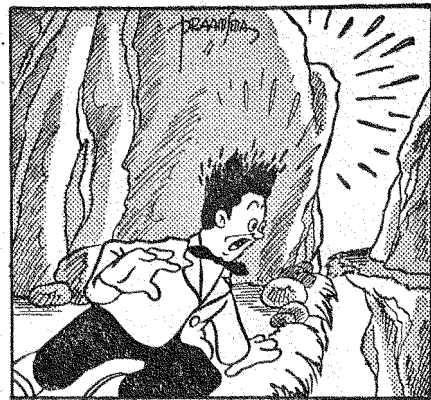
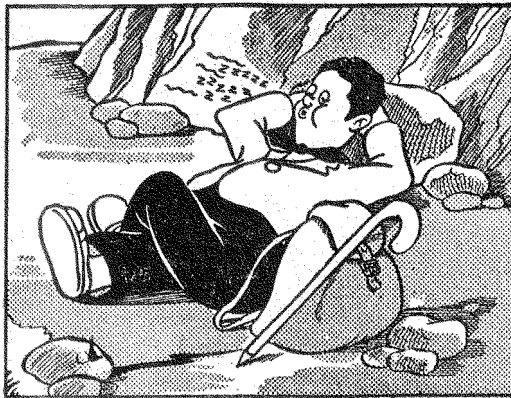
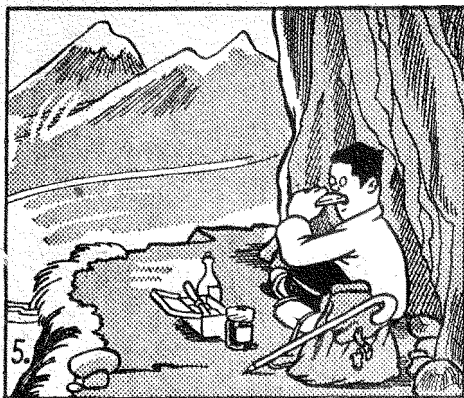
3. „Beste waard”, suste Jochem, „wind je niet zo op bij dergelijke kleinigheden. Ik ben wereldreiziger en weet precies, wat er op onze liefelijke aarde te koop is. En bovendien: ik ben een telg uit het geslacht Jofel. Dat moest je genoeg zeggen. Je praktische was overigens perfect, waard. Ik zou graag nog een frambozenpuddinkje toe willen hebben. En dan stap ik maar weer eens op...” Piet Petat zweeg en begon met een veelbetekenend gezicht de tafel af te ruimen, iets mompelend van: „Wie niet horen wil, moet voelen. Ik heb hem gewaarschuwd.” Juist wilde Jochem even naar het raam lopen om te kijken, of de maan al op was, toen hij plotseling iets hoorde, dat hem de adem afsned, het bloed in de aderen stollen, en zijn ogen bijkans uit hun kassen

rollen deed. Want een vreselijk, oorverdovend geluid verstoorde plots de stilte van de landelijke avond, galmde met afschuwelijke, half menselijke, half dierlijke uithalen over de bergen. „Voila” zei de waard met een somber gezicht en een trots handgebaar, „de bergeesten!” „Niet onaardig” glimlachte Jochem witjes, „Inderdaad een onaangenaam geluid. Een wolf of zo, denk ik.” Hij zweeg een ogenblik en liep besluiteloos de gelagkamer op en neer. „Het lijkt me toch maar beter, waard” zei hij dan, „dat ik vannacht hierblijf. Ik ben nogal vermoeid, enne...” „Ik heb een mooie kamer voor U” zei de waard, „met uitzicht op de bergen.... Wil meneer mij maar volgen?”

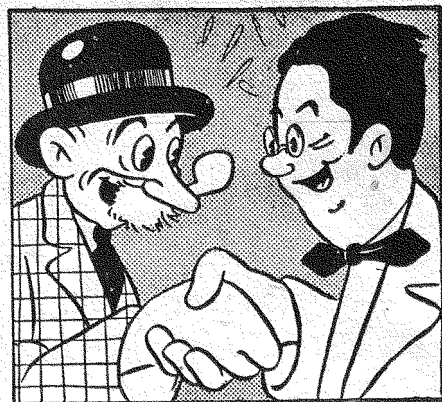
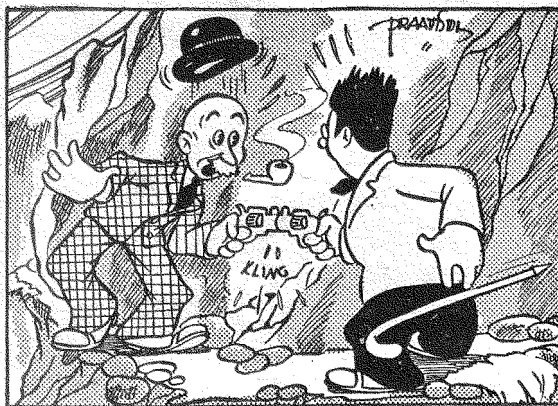
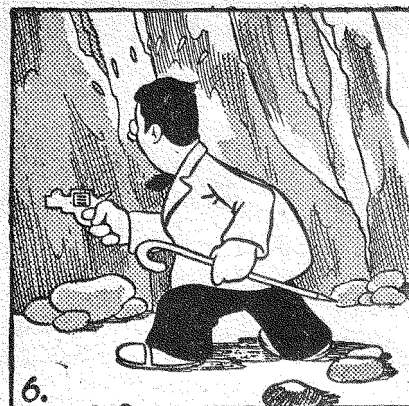
4. De volgende morgen, voor dag en dauw, was Jochem Jofel al uit de veren en op pad. Hij had heerlijk geslapen en was vol goede moed. „Toch was dat gebrul van gisteravond een verduiveld onaangenaam gehoor” peinsde hij, „ik kan mij best voorstellen, dat iemand, die in zijn leven niet zoveel heeft meegemaakt als ik, er een beetje bang bij wordt. Die Piet Petat was trouwens ook een rare sinjeur. Als hij niet zo lekker had kunnen koken, dan had ik gezegd: kereltje, ik vertrouw jou niet; je ogen zijn me te gevaarlijk! Affijn, niet meer piekeren, ik ga het er in die twee weken vakantie eens fijn van nemen!” Ondertussen genoot onze wereldreiziger met volle teugen van de overheerlijke berglucht en keek zijn ogen uit aan het fraaie land-

schap. „Is er iets mooiers”, dacht Jochem, „dan wereldreiziger te zijn? Altijd nieuwe dingen beleven, iedere dag weer nieuwe gezichten zien en voortdurend lekker eten: gebakken aardappeltjes, caviar, eetbare vogelnestjes, boerekool met worst, haaienvinnensoep en kaasballetjes! Prachtig is het leven, lekker is het eten, heerlijk is het slapen en koninklijk is het opstaan. Als ik straks een geschikt plekje vind, dan ga ik eens kijken, wat voor eetbaars de waard mij heeft meegegeven en daarna ga ik fijn een dutje doen.” Terwijl Jochem dit alles overdacht, klauterde hij over bruggetjes en rotsblokken en enterde met levensgevaar langs onpeilbaar diepe afgronden.

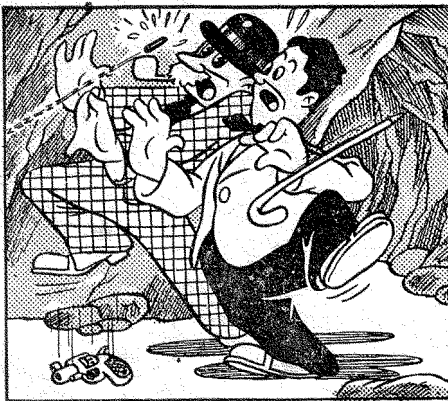
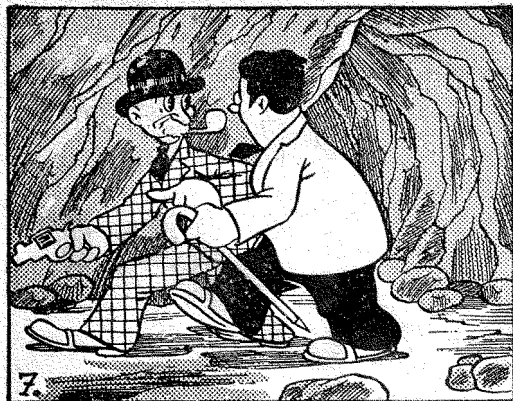
5. „Aha!” riep Jochem uit, toen hij op een punt was aangeland, waar hij een vorstelijk uitzicht had over het dal, „aha, kan een mens zich liefelijker plaats voorstellen om zijn broodjes met chocoladepasta en rosbief te verorberen?” Ofschoon Jochem zich door de honger maar half mens voelde, was hij in aanleg toch wel tot dit soort levende wezens te rekenen, en daar hij bovendien het uitzicht zeer bewonderenswaardig vond, zeeg hij neer en maakte zijn knapzak open. Met grage tanden hápte hij in het verse brood en dronk daarbij van de melk, die goed voor elk is en dus ook voor een wereldreiziger. Toen zijn trommeltje leeg was en zijn melkflesje evenzo, streek Jochem welvoldaan over zijn buik, gaapte eens keek naar het verre laagland, luisterde naar de tjlpende vogeltjes, en deed toen met een gelukkig gezicht zijn ogen toe. Het duurde

geen tien seconden, of Jochem was in diepe slaap verzonken. Als hij echter van te voren geweten had, welke droom hem in zijn zoet aangevangen slaapje wachtte, dan was hij waarschijnlijk liever wakker gebleven. Men kan nu niet direct zeggen, dat zijn droom beangstigend was, maar er zat een onaangename spanning in, die op een uitbarsting wachtte. Jochem droomde namelijk, dat hij weer met den somberen waard aan het praten was over de berggeesten en juist op het ogenblik, dat de waard met vreselijk rollende ogen veelbetekenend zijn vinger opstak en op doodgraversteen zei: „Daar komt het” juist op dat ogenblik werd Jochem wakker door een ontzettend, afschuwelijk gekrijs, dat vlak bij hem van achter een rotsblok opsteeg. Hij vloog als het weerlicht overeind met ten berge-rijzende haren!

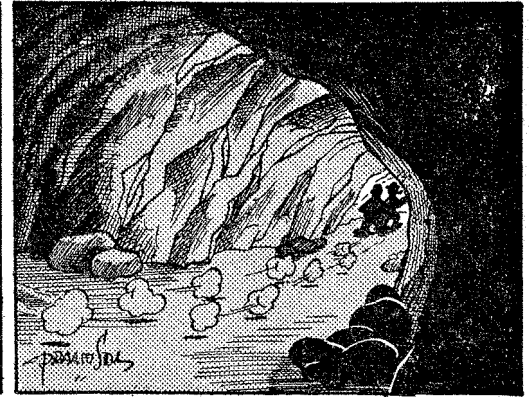
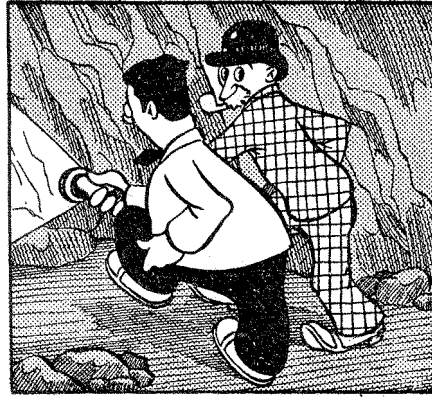
6. Jochem Jofel was er echter de man niet naar om zich zo maar door een beetje akelig gebrul te laten intimideren. Natuurlijk, hij was een beetje geschrokken, omdat het zo onverwachts kwam. Maar nu was hij dubbel nijdig, omdat zijn slaap zo beïnvloed kon worden door dat stomme gebalk! „Ik moet en zal weten, wat dat gejang beduidt,” sprak hij vastberaden. Hij nam zijn revolver uit zijn achterzak — hij droeg dat dingetje voor alle zekerheid altijd bij zich — greep zijn wandelstok en liep met zachte schreden de kant op, van waar het vreemde gebrul gekomen was. Juist wilde hij zich langs een vooruitgeschoven rots enteren, toen hij vlakbij het geluid van voetstappen vernam. Jochem wilde „Handen omhoog!” schreeuwen, maar zag plotse-ling vlak voor zich een schemerige gestalte om de rots gluren. Ogenblikkelijk stak onze wereldreiziger

met een zeldzame tegenwoordigheid van geest zijn revolver vooruit en hoorde dadelijk daarop een geklik van metaal tegen metaal. Stomverbaasd zag Jochem, dat de loop van zijn revolver precies tegen de loop van een andere revolver was aangedrukt en dat dit andere schiettuig zich bevond in de hand van een meneertje met een bolhoedje op en een geruit pak aan. En dat meneertje keek even stomverbaasd als Jochem. „Wel, van m'n leven,” zei de laatste, „wel heb ik van m'n leven”, herhaalde het meneertje. „Jij bent toch”... zei Jochem. „Jij bent toch...” herhaalde het geruite pak. En daarna begonnen beiden hartelijk te lachen. „Professor Bram Brandglas, schaterde Jochem Jofel. „In tien jaar heb ik je niet gezien, en dat ik je nu hier ontmoeten moet. Wat voer je hier in 's hemelsnaam uit? Toch geen bramen aan het zoeken?”

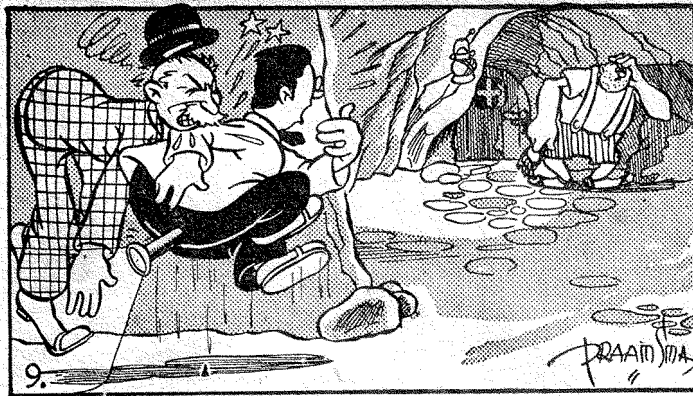
7. „Ik zou jou hetzelfde kunnen vragen, Jochem Jofel”, grapte Bram Brandglas. „Maar bij bramen zoeken heb je geen revolver nodig, zou ik zo zeggen, hi, hi, hi. Wat ik hier doe, tja, dat is niet in een woord niet te zeggen. Weet je eigenlijk wat ICOVP betekent?” „Om de dooie dood weet ik dat niet” zei Jochem. „Ik ken geen Russisch, maar vertel eens op, ik ben nooit te oud om te leren. Ofschoon, ik wil je wel vertellen, er bestaat niet veel, waar ik niet mee bekend ben!” „Dat is altijd prettig,” vond Professor Bram Brandglas, „ICOVP betekent overigens...” Brandglas had geen gelegenheid om uit te spreken, want plotseling klonk een harde knal, een revolverschot, en rakelings vloog een kogel over

de intelligente hoofden van de twee vrienden, die zich een nieuw werelddeel schrokken. „Asjemenou” schreeuwde Jochem, „welke vuilpoets probeert zijn revolver op ons? Laat hij, als hij vechten wil, eens even hier komen, dan zal ik hem van linnen geven.” „Zwam niet,” siste Bram praktisch. „Kom mee, straks beginnen ze weer op ons te schieten, en het zou jammer zijn, als dat raak was, zeg nou zelf.” „Ik zeg niets zelf” gromde Jochem verwoed. „Je moet niet praten, maar je moet doen, kletsen kan iedereen, maar op de daden komt het aan.” Ze waren in een hol in de rotsen gaan staan en spiedden nu naar alle zijden, of er geen sluipmoordenaar te ontdekken viel.

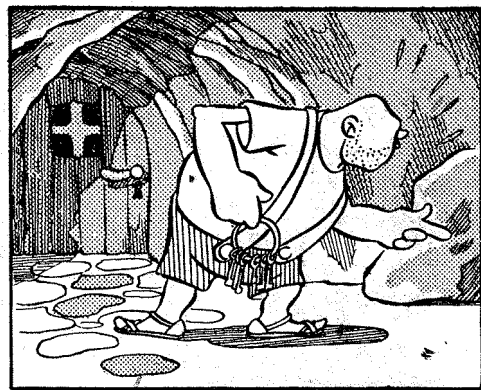
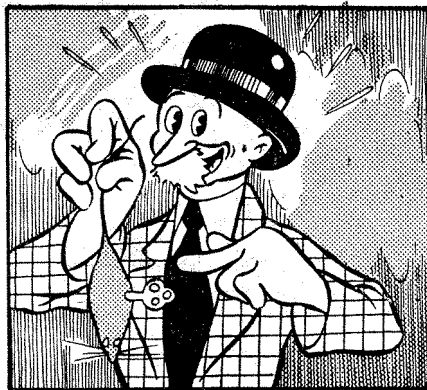
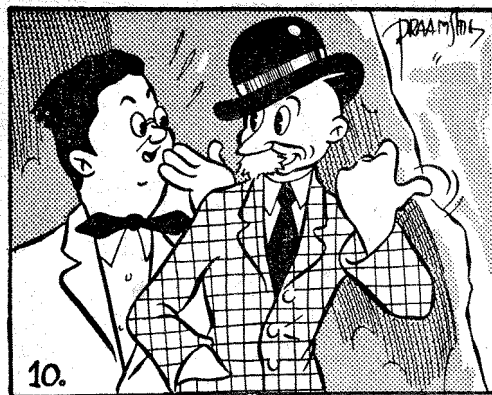
8. Maar aangezien er niets of niemand te zien was, begonnen Bram en Jochem eens in het hol om zich heen te kijken. En toen bleek, dat het eigenlijk helemaal geen hol was, maar het begin — of het einde, maar dat is een kwestie van opvatting — van een in de rotsen uitgehouwen gang. „Zie je dat, Jochem” zei Bram verwonderd. „Ja, natuurlijk zie ik dat. Ik ben niet blind,” viel Jochem uit, die nog steeds boos was over de sluipmoord. „Kom mee, Bram, we gaan eens een kijkje nemen. De hemel mag weten, waar die gang heen leidt. Misschien wel naar dien sluipmoordenaar. Als ik hem vind, dan sla ik hem tot appelmoes, reken maar van yes.” „Ik houd niet van Jazz”, zei professor Bram, „geef mij de klassieken maar. Ga je mee?” „Ook een vraag,” vond Jochem, „ik heb het jou toch het eerst voor-

gesteld?” En hij haalde een flinke zaklantaarn tevoorschijn en knipte het geval aan. De beide mannen schoven voetje voor voetje de donkere gang in. „Ik zie geen fluit bij dat miezerige lichtje van jou,” zei Bram. „Je hoeft ook geen fluit te zien, wat zou je nou met een fluit moeten doen? En bovendien, ben jij zo vlot geweest, om zo’n miezerig lichtje mee te nemen? Je zou trouwens nog steeds vertellen, wat dat gekke woord betekende en wat je hier kwam doen. „O ja, dat is waar ook, dat was ik haast vergeten. Maar een gek woord is het helemaal niet. Het is doodeenvoudig, ICOVP. Het is een zogenaamd afkortingswoord. Het wordt gevormd door de beginletters van doodnuchtere vaderlandse woorden. En . . .” „Jawel,” zei Jochem, maar wat betekent het nou?” „Wel beste Jochem, ICOVP betekent . . .”

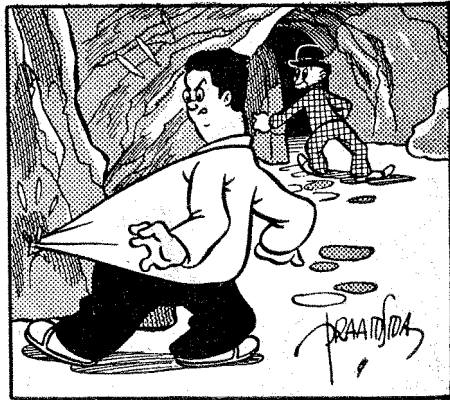
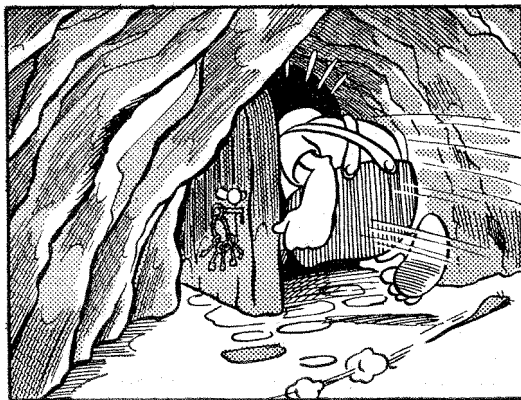
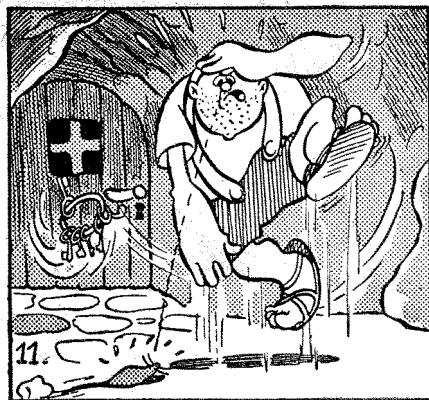
9. Wat ICOVP betekende, kwam Jochem echter weer niet aan de weet, want juist toen hij als voorste man een hoek wilde omslaan, zag hij daar een schouwspel, dat hem plotseling deed verstijven als een zoutpilaar. Dit had tot gevolg, dat Professor Bram met geweld tegen hem opbotste. „Apenoten in gelei’ fluisterde Jochem geschrokken. „Moet je eens kijken, wat een ongunstige knaap van een boef daar staat, Bram.” Bram keek bedenkelijk. Als dat die sluipmoordenaar is, sla je hem dan tot appelmoes?” „O, hemel, nee”, zei Jochem dadelijk, „hij is zo groot, vind je niet? Ik ben er bovendien

van overtuigd, dat die zware jongen de sluipmoordenaar niet is.” „Prettig, zo’n overtuiging,” vond Bram. „Nietwaar?” zeide wereldreiziger opgelucht. „Maar luister eens”. Bram luisterde en toen hoorde hij, dat de dikke man, die een grote bos sleutels in de hand hield en voor een zwaar gegrendelde deur stond, met een angstig gezicht met zichzelf aan het praten was. „Kun jij verstaan, wat die knaap zegt?” vroeg Jochem. „Jij bent nogal goed op de hoogte met dialecten.” „Ik zal eens even proberen,” zei Brandglas, en hij legde met een gewichtig gelaat zijn hand achter zijn oor.

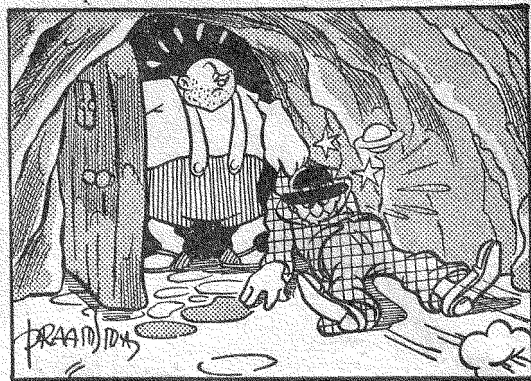
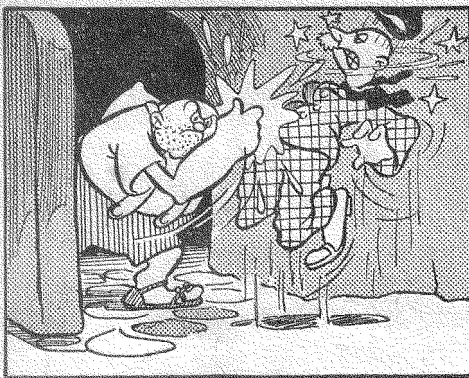
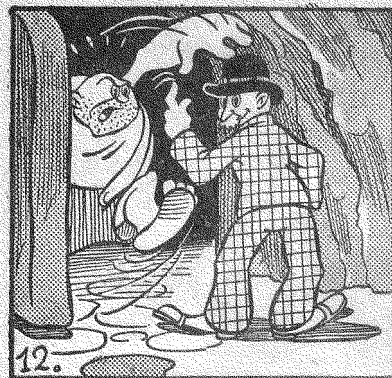
10. „Wat zegt hij, Bram?” vroeg Jochem. De professor keerde zich met een grijnzend gezicht tot Jochem en glunderde: „Je lacht je de suikerbieten, als je het hoort. Hij zei: „Och hemeltje lief, wat hoor ik toch voor geritsel? Zouden het weer die afschuwelijke muisjes zijn? Waarom willen die langstaartjes toch altijd Zebedeus plagen, ik heb ze toch geen kwaad gedaan. Vroeger kropen ze mijn broekspijpen in. En nu ik mijn broekspijpen heb laten afknippen, kriebelen ze mij onder mijn tenen. O, daar hoor ik weer geritsel. O, wat is het hier vreselijk griezelig met al die muisjes. O, wat is Zebedeus buitengewoon angstig.” „Wat een kinderachtige boef”,

gierde Jochem, „we zullen eens lachen, jongen,” zei Bram, „moet je eens kijken”. En hij viste uit zijn zak een speelgoed muisje op, dat kon lopen als je het opwond. Bram vervolgde: „Dat speelgoedje stuur ik op dat heerschap af. Hij schrikt zich natuurlijk een ongeluk en wij lachen idem. Bovendien heb je kans, dat hij hem smeert, en dan kunnen wij onze weg vervolgen.” Zo gezegd, zo gedaan. Het muisje werd opgewonden en op de grond gezet. Langzaam bewoog het lichte diertje zich voort in de richting van den zwaren jongen, die nog steeds met een ongelooflijk ongunstig en tegelijkertijd angstig gelaat liep rond te speuren, terwijl hij met een hullerige stem allerlei domme dingen beweerde.

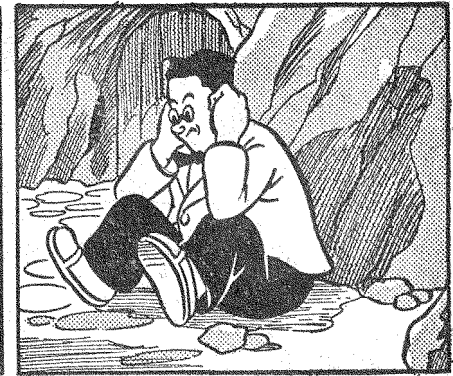
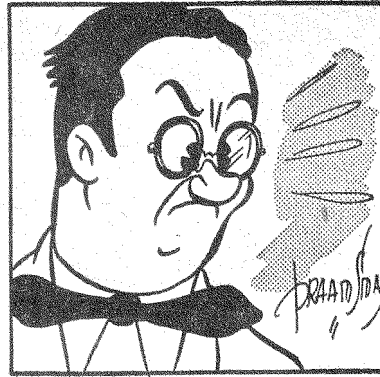
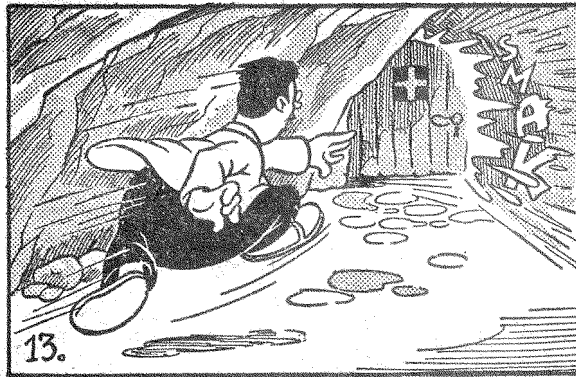
11. De uitwerking, die het lieve kleine speelgoeddiertje had, was in een woord fantastisch. Nauwelijks had de korte broeker het kruipende wezen in de gaten gekregen, of hij sloeg zich op het hoofd, sprong een meter de lucht in en stootte een kreet uit, zo verschrikkelijk en zo oorverdovend, dat horen en zien verging. Een ogenblik stond de arme snoodaard radeloos rond te kijken. Het was hem aan te zien, dat hij verschrikkelijk leed. Dan begon hij weer te gillen met hoge, lange uithalen, die afschrikwekkend in de gewelven weerklonken. Dan, met een kennelijke inspanning van zijn laatste krachten, keerde hij zich om, maakte de zware deur open en vloog een donkere ruimte binnen. Het

duurde een hele tijd, voor het geklepper van zijn sandalen weggestorven was. Professor Bram Brandglas en Jochem Jofel dachten, dat ze het zouden besterven van de pret. Nauwelijks was echter Zebedeus van het toneel verdwenen, of de Professor sprong op de nog openstaande deur toe. Hij gluurde eens de donkere ruimte binnen, maar hij kon er niets onderscheiden en keerde zich daarom tot Jochem, om zijn zaklantaarn te vragen. Jochem was echter nog niet aanwezig. Hij was aan een spijker in de muur blijven haken en deed nu alle moeite om los te komen, om zich bij den Professor te voegen. „Zou je nog eens komen, Jochem?” schreeuwde Bram, „ik ben geen wachtmeester!”

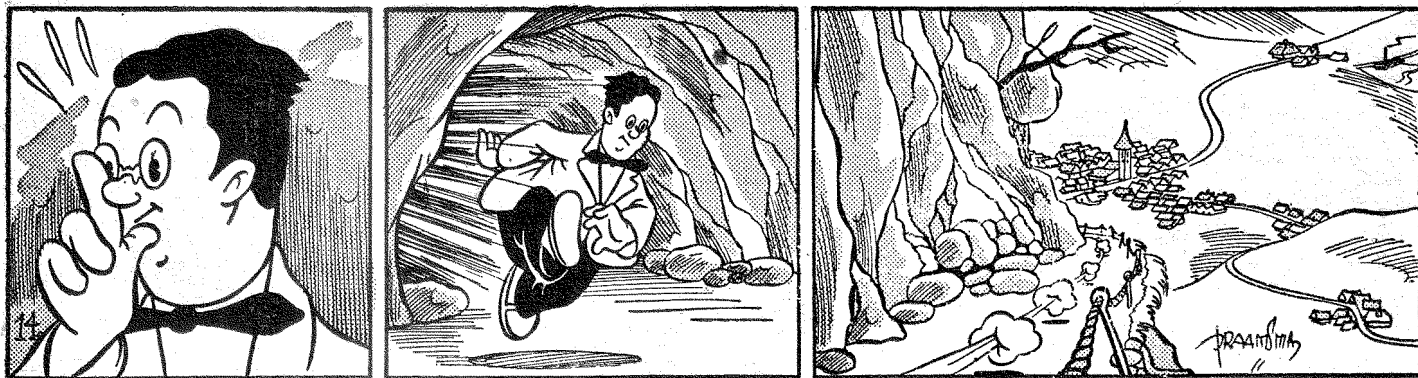
12. „En neem vooral je lantaarn mee,” riep de professor nog. Dat die vraag eigenlijk volkomen overbodig was, kon Bram natuurlijk niet vermoeden, want met al het licht van sterren, zonnen en manen, dat hij de volgende ogenblikken te verwerken kreeg, zou hij zijn hele leven zijn huiskamer met vier schemerlampen en een radio hebben kunnen bedruipen. Wat gebeurde er? Wel, dit. Misschien had Zebedeus in de duisternis van de gang de belachelijkheid van zijn angst voor een muisje ingezien, misschien ook had hij de schallende stem van Bram Brandglas vernomen. Hoe het echter zij: zeker is, dat Zebedeus op een gegeven ogenblik als een

razende Roland terug kwam stormen en Bram een slag op zijn ogen gaf. De uitwerking is boven beschreven. De prof was als een zoutzak in elkaar geslungeld. Hij was volkomen buiten westen, zijn hoed was hem half over de ogen geslagen en zijn kijkers hadden een vreemde glazige uitdrukking. „Aap van een jongen,” pruttelde Zebedeus, „wat deed je in mijn hof? Je keek er mijn geheimpjes af en maakte het al te grof. Alla, sukkelmans, ga maar eens mee.” Dit meegaan bestond van de kant van Bram uit een zich als een geslacht varken laten voortsleuren naar de donkere ruimte.

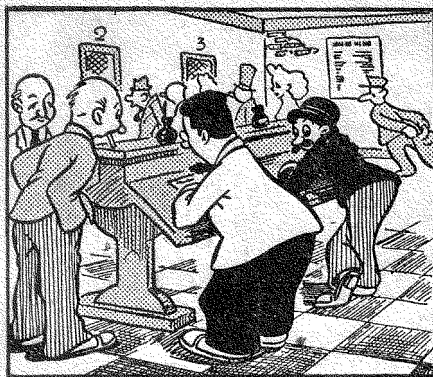
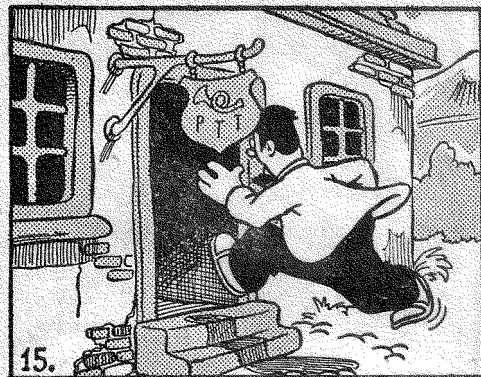
13. Met een smak kletste de deur achter Zebedeus en Bram Brandglas toe. Dat was juist op het ogenblik, dat Jochem zich van zijn spijker had weten te bevrijden. Snel kwam hij toerennen, maar het was te laat. Moederziel alleen bleef Jochem achter in het koude, stenen gewelf. Doodstil was het om hem heen. „Heb ik daar even pech?” dacht Jochem. „Blijf ik aan die vermaledijde spijker haken met het gevolg, dat ik die beste Bram niet eens tegen de brute aanval van dien stommen bangerd kan verdedigen”. Hij dacht een ogenblik diep na. „Als ik mij niet vergis, dan ben ik hier plotseling in een zeer zonderling geval gewikkeld. Zo een gekke dik-

ke man met een sleutelbos en een korte broek in een hol in de rotsen kan ik toch niet normaal vinden. Vooral niet, wanneer dat heerschap zo maar den eersten den besten hoogleraar tegen de grond slaat. En laat ik dan bovendien niet de kogel van dien onzichtbaren sluipmoordenaar vergeten. Neen, er gebeurt hier iets, waar ik niet het rechte van af weet, maar dat ongetwijfeld in verband staat met dat geloei van die berggeesten. En nou moet ik eens even gaan nadenken, wat mij te doen staat. Allereerst moet natuurlijk Bram Brandglas bevrijd worden, maar hoe....” Jochem zette zich neer op de rotsachtige vloer en verzonk in diep nadenken.

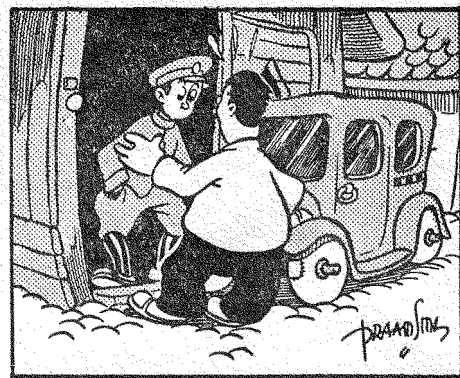
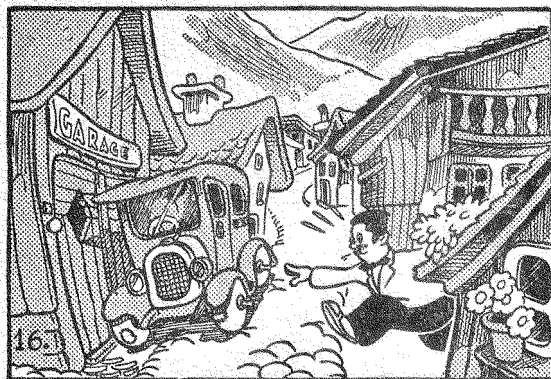
14. Nu was het geiukkig, dat Jochem Jofel een verstandige kerel was, want hij was nog maar nauwelijks gezeten, of hij was alweer met een lumineus idee opgesprongen. „Eureka!“ Hij wist het. Hij zou als de gesmeerde weerlicht naar Slummerdam rennen en daar een telegram versturen naar zijn groten vriend commissaris Brombeer, met het verzoek, ogenblikkelijk over te komen, om hem bij te staan in de strijd tegen de misdaad. Ja, dat was de oplossing. Als een Marathonloper vloog Jochem de gang uit, op een vliegende draf de bergweg af, op het dorp toe. „Het onaangename is alleen,” hijgde Jochem Jofel, „dat professor Brandglas mij nog steeds niet verteld heeft, wat ICOVP betekent. Ik ben er dolnieuwsgierig naar. En bovendien zou ik

zo graag willen weten, wat de professor met deze hele geschiedenis te maken heeft. In ieder geval zal Brombeer met zijn mannetjes er wel het een en ander aan kunnen doen. Vooruit, nog even doorbijten Jochem, toon, dat je een Jofel bent!” Met hernieuwde krachten rende Jochem voort. De wind gierde om hem heen, zijn gezicht was bezweet, zijn haren verward en zijn dasje flabberde als een defecte propellor onder zijn afwezige kin. Het was eigenlijk de bedoeling van den tekenaar geweest, om Jochem Jofel in deze bovenmenselijke actie te vereeuwigen, maar de wereldreiziger liep zo hard, dat hij al om het hoekje verdwenen was, voordat de tekenaar met het plaatje klaar was.

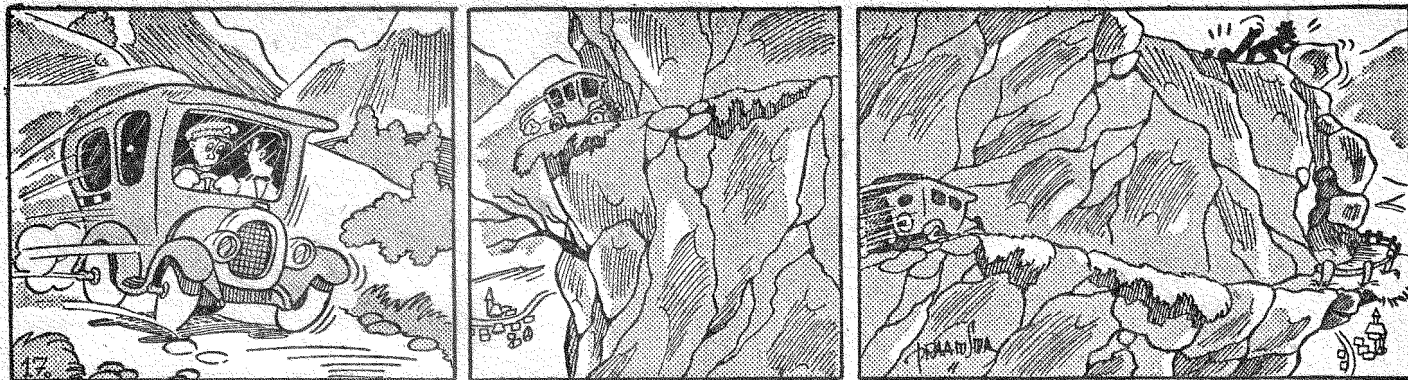
15. Hijgend, proestend en blazend stormde Jochem het postkantoor van Slummerdam binnen. Hij kon nauwelijks meer spreken en stamelend vroeg hij aan den ambtenaar een invulformulier voor een telegram naar Wakkerwater. Met sidderende vingers stelde Jochem het telegram op. Het behoeft geen betoog, dat Jochem in zijn verlopen en verwaaide toestand enigszins opzien in het nette en ambtelijke gebouw veroorzaakte. Daarom bemerkte Jochem eerst toen hij zijn telegram al bijna helemaal had opgesteld, dat twee meneren de ganse tijd op zijn handen en over zijn schouder hadden staan kijken en hem boosaardige blikken toewierpen. „Kapers op de kust” begreep Jochem. Hij deed alsof hij niets bemerkte en leverde het telegram in.

„Als ze gelezen hebben, wat ik commissaris Brombeer telegrafeer, dan heb ik pech gehad. Het is stom, dat ik niet wat eerder op mijn hoede ben geweest”. Hij maakte, dat hij de deur uitkwam, maar deed dat heel gewoon, zonder achterdocht van de twee sloebers op te wekken. Toen hij echter de drempel van het postkantoorje overschreed en weer op straat stond, keek hij om .. midden in het gezicht van de bovengenoemde heren, die het ongelooflijk interessant schenen te vinden om te weten, waarheen Jochem zijn wereldreizigersschreden zou richten. „Tuteretuut”, mompelde Jochem, „mij niet gezien”, en hij zette het op een lopen.

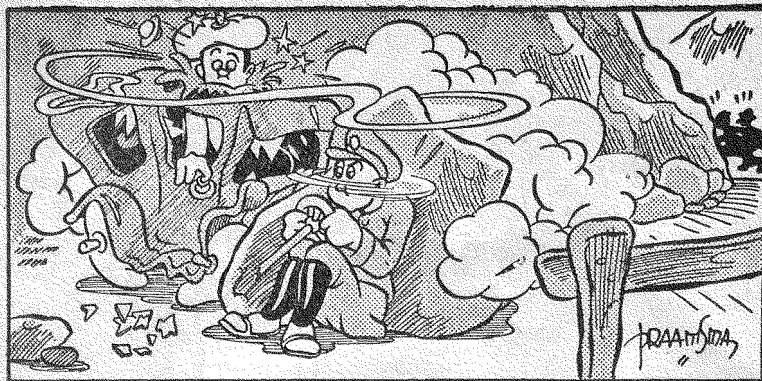
16. Maar de nieuwsgierigen waren ook niet van gisteren, want zodra Jochem het op een lopen zette, begonnen zij ook te spurten zonder hem uit het oog te verliezen. „Laat ik eens eventjes nadenken”, mompelde Jochem, „wat doet men in een detective-roman, wanneer men wordt achterna gezeten, of liever in vaktermen gezegd: wordt geschaduwd? Nogal duidelijk: men probeert zijn achtervolgers te ontlopen, door een zijstraat in te slaan”. Jochem paste het middel ogenblikkelijk toe met het gelukkige resultaat, dat zijn achtervolgers blijkbaar spoedig zijn spoor bijster waren, want Jochem zag ze niet meer. „En nu moet ik weer in de bergen zien te komen, maar over **lopen** denk ik niet! Aha! Wat ziet mijn oog? Een auto, een taxi”. Puffend trok

Jochem aan de bel van de garage, waarvoor de auto stond. En nadat hij een hele tijd gewacht had, werd de deur eindelijk geopend door een tamelijk slaperig uitzierend heerschap in chauffeurstenuue, die met een lijlige stem vroeg: „Waarom belde U?” „Ik moet een taxi hebben, onmiddellijk” sprak Jochem haastig. „Een taxi?” vroeg de chauffeur, met zulk een verwonderde, langzame stem, alsof hij vandaag voor het eerst in zijn leven over dit soort vervoermiddelen hoorde spreken. „Ja”, beet Jochem hem toe, „ik heb geen tijd te verliezen”. „En ik geen tijd te vinden”, zanikte de maffierige chauffeur, „stapt U maar in, meneer, waarheen?” „Naar de bergen”. „Best meneer”.

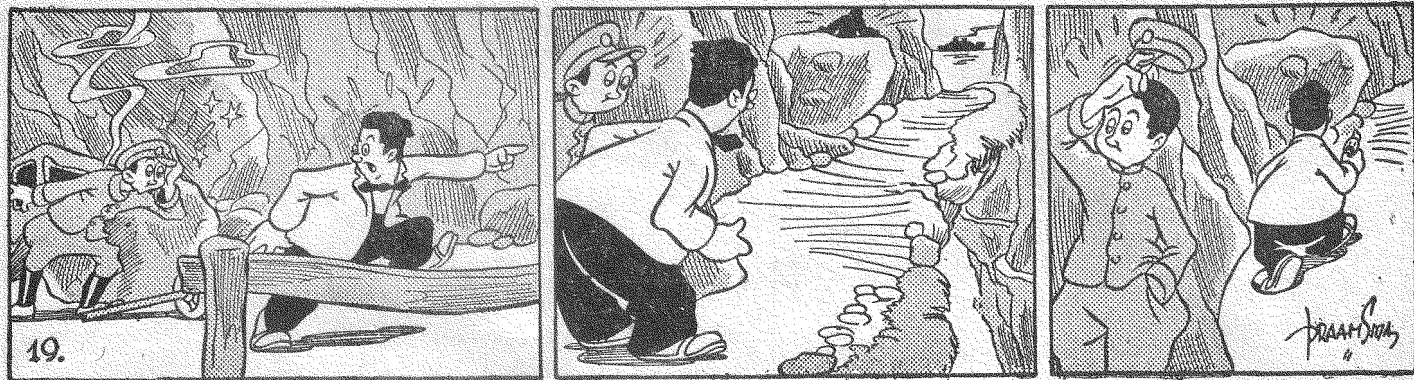
17. „Hoe heet je, chauffeur?“, vroeg Jochem Jofel, toen het autotje moeizaam steunend de bergweg opkroop. „Je bent een melige kerel, neem me niet kwalijk, dat ik het zeg, maar je kunt goed autorijden“. „Dank U meneer“, was het antwoord, „mijn naam is Lodder, Leo Lodder. Van beroep ben ik eigenlijk koopman in rustbanken, ledikanten, divans en hangmatten en dat soort spul, maar de mensheid heeft nu eenmaal geen plaats meer voor philanthropen. Ik ben als handelaar op de fles gegaan, en nu ben ik chauffeur, omdat ik dan niet behoef te lopen ...“ Al pratende was de auto al op een aanzienlijke hoogte gekomen. En men kan niet anders dan respect voor de chauffeeerkunst van Leo Lodder hebben, die met zijn slaperige kop de auto op fantastische wijze langs allerlei duizeling-

wekkende diepten voerde. En het mooiste was, dat Leo's gelaat bij al die huiveringwekkende capriolen volkomen onbewogen bleef. Geen spier vertrok hij. Hij trok alleen maar aan de rem, wanneer dat nodig was en deze handeling scheen hij al meer dan voldoende te vinden — meer concessies aan een bergweg zou hij toch zeker niet doen. Maar terwijl Leo en Jochem daar zo gezellig in het taxietje zaten te keuvelen over koetjes en kalfjes, waren andere lieden aan het keuvelen over minder onschuldige onderwerpen. En het bleef niet bij keuvelen: het kwam tot daden. En deze daden waren belichaamd in een groot blok steen, dat in de handen van de twee boeven op de rotsen een verschrikkelijk wapen dreigde te worden tegen Jochem Jofel.

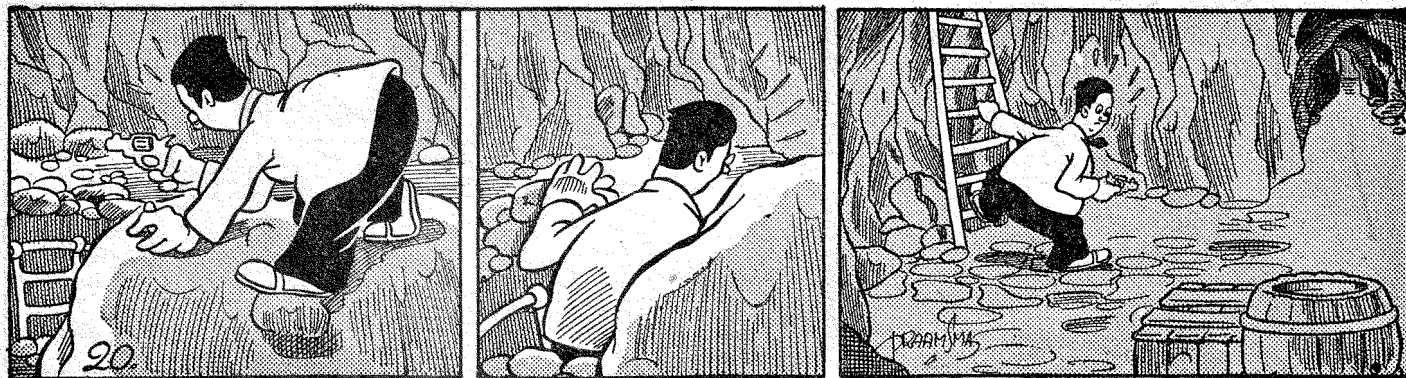
18. Het is waarschijnlijk aan de voorzienigheid te danken, dat het boze opzet gedeeltelijk mislukte. Want het rotsblok, dat boven aan de rotsen in gereedheid werd gebracht om de auto, waarin Jochem en Lodder zaten, te verpletteren, werd misschien één seconde te vroeg naar beneden gekanteld. Het gevolg was, dat het brokje niet op, maar vóór de auto neerkwam. Desalniettemin was het resultaat nog vernietigend genoeg: de auto, die op het vlakke stukje weg een behoorlijke vaart had, vloog met blinde opgewektheid tegen het grote formaat kiezelte op. De taxi werd in elkaar gedeukt als een harmonica. Het gaf een oorverdovende klap, die tegen alle omliggende bergwanden op grootse wijze weerkaatst werd. Dat laatste vertelde Leo

Lodder tenminste later altijd. En per slot van rekening kon hij het weten, daar hij er zelf bij was geweest. Dit slaperige heerschap was overigens netjes uit zijn eigen auto gekieperd en zat nog soeziger dan gewoonlijk, met het afgebroken stuurrad in zijn handen tegen het gevaarlijke gevaarte aangeleund. Onze Jochem stond, scheelkijkend van emotie, met zijn hoofd door het dak van de auto gedrukt, het berglandschap te bekijken, een reservewiel op zijn schedeldak balancerend. En om dit hele tafereel van vernietiging en teleurstelling hing een stofwolk, waaruit zich twee kennelijk-vergenoegde gestalten losmaakten, die om een bocht van de weg verdwenen.

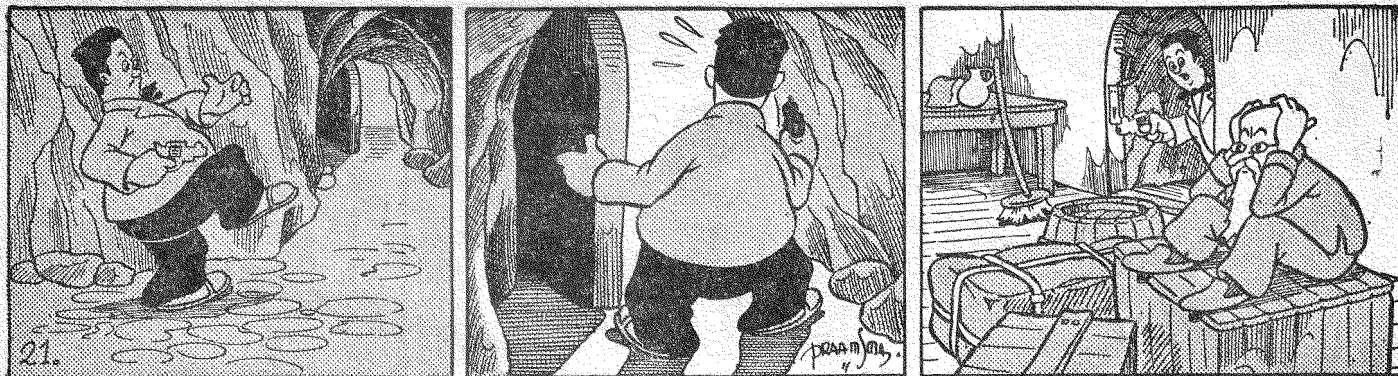
19. Jochem Jofel was het eerst weer bij zijn postieven. Hij was niet zo onder de indruk van het reservewiel en het gebeuren, of hij begreep, dat hier boos opzet in het spel moest zijn. En zijn postieven kwamen net vroeg genoeg terug om zijn oor de voetstappen van de zich snel verwijderende gestalten te doen vernemen. „Ik val aan, volg mij!” schreeuwde hij tegen Leo Lodder, die met een volkomen daas gezicht opstond. „Dit is allemaal kwaadaardige opzet geweest. We moeten die smeerpotsen, die ons dit geflikt hebben, te pakken zien te krijgen en levend villen. Ik heb ze deze kant horen uitgaan”. „O”, zei Leo Lodder, niet bijster geïnteresseerd en hij slenterde achter Jochem aan

met een gezicht van: „die vent heeft nu ook altijd wat”. Jochem gluurde om een hoekje van het rotspad heen. „Ollabolla”, toeterde hij zachtjes, „ik zie daar een vent achter dat stuk steen verdwijnen. Ik ga eens poolshoogte nemen, Leo. En als ik binnen een minuut of tien niet terug ben, kom dan eens kijken hoe het met me staat. Tot straks!” Met de revolver in de vuist sloop J. met zachte tred vooruit. Lodder knikte en krabde op zijn hoofd. „Die meneer Jochem Jofel belet me gewoon te gaan slapen. Nou moet ik over tien minuten nog bij hem zijn ook. Het leven is zwaar voor een mens met liefhebberijen ...”

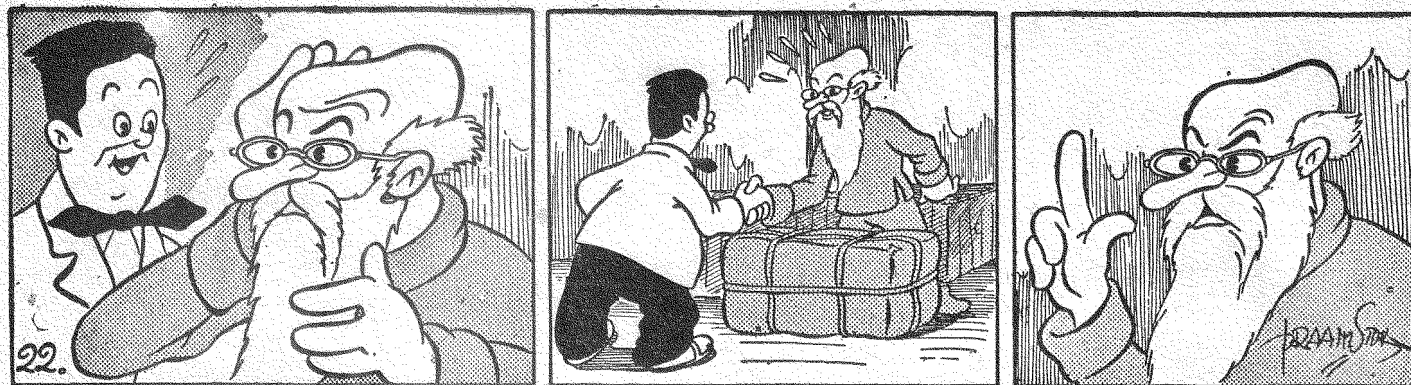
20. Jochem Jofel was inmiddels bij de plaats aangekomen waar de gestalte als door de grond opgeslokt verdwenen was. „Laat ons eens kijken”, zei Jochem geleerd, en hij keek. En toen zag hij, dat er zich achter het rotsblok een laddertje bevond, dat in een diepe put voerde. „Ik zal maar eens afdalen”, dacht de wereldreiziger, „misschien kom ik er dan eens achter, waartoe al deze gedemonstreerde duistere praktijken dienen”. Voorzichtig tastend liep hij het laddertje af, zijn revolver klaar om bij het minste geringste klaar te zijn om zijn kostbaar Jofel-leven te verdedigen tot de laatste snik. Nadat Jochem twee honderd en zestien sporten had verwerkt, kwam hij tenslotte in een groot gewelf, waarop verschillende gangen uitkwamen.

Kisten, tonnen, pakken en een menigte andere dingen stonden her- en derwaarts verspreid. „Het schijnt hier een heel onderaards complex te zijn”, dacht Jochem bij zichzelf. Een ogenblik stond hij besluiteloos, maar tenslotte koos hij maar op goed geluk een gang uit, die hij schuifelvoetend en bedacht op ieder geluid begon af te wandelen. Eigenlijk voelde de wereldreiziger zich heel niet op zijn gemak, zo alleen in die griezelige stilte van de ingewanden der aarde. En wij kunnen wel vermelden, dat het in de ingewanden van Jochem-zelf óók een beetje zenuwachtig begon te rommelen. Desalniettemin wandelde hij voort, vertrouwend op Leo Lodder en op commissaris Brombeer, die toch binnenkort hier verwacht kon worden.

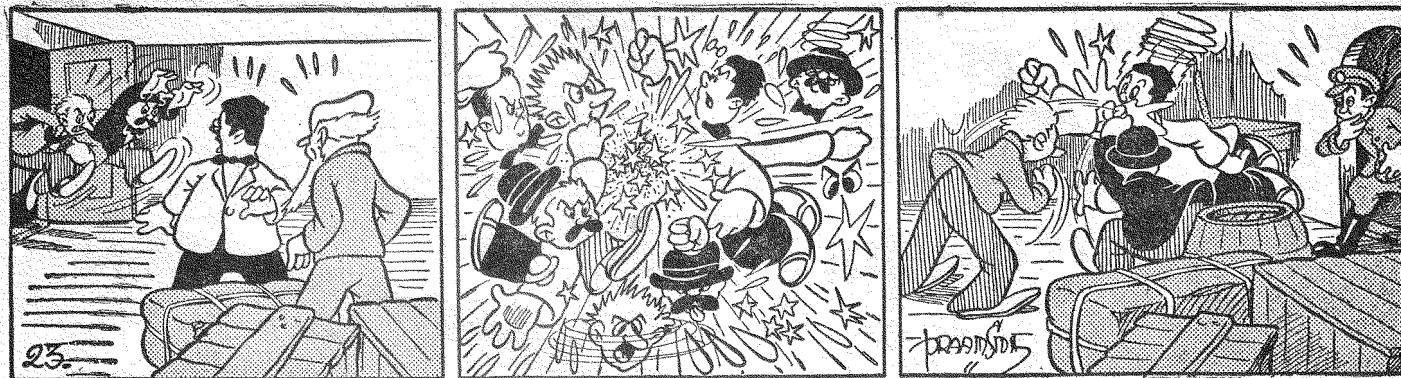
21. Het behoeft natuurlijk geen betoog, dat Jochem's speurtocht door de onderaardse doolhof met de uiterste behoedzaamheid geschiedde. Hij sloop voort als een indiaan, die zijn eerste scalp gaat veroveren. En vooral toen hij op een ogenblik een deur half open zag staan, was zijn aandacht op zijn Jofelst gespannen. Ondanks zijn voorzichtigheid wilde Jochem graag weten, wat er achter die deur verborgen was. Met een weinig sidderende vingers deed hij de deur nog iets verder open, en spande de haan van zijn revolver. Toen stak hij behoedzaam zijn hoofd om de hoek van de deur en

keek in een kaal, onverzorgd vertrek. Op een pak-kist zat een oude man, met het hoofd in de handen. Hij was gekleed in een vreemdsoortig, grauw costume van een grove stof. Zijn ogen hadden een wezenloze uitdrukking, doch in zijn voorhoofd stonden diepe denkrimpels gegrift. Een lange grijze ongekamde baard bewoog zachtjes met de mompelende mond mee op en neer. „Asjemenou”, kreet Jochem in alle bescheidenheid wat zijn stemvolume betreft, „Asjemenou, dat is nou al de tweede prof dien ik vandaag in het gebergte ontmoet. Het lijkt hier de universiteit wel”

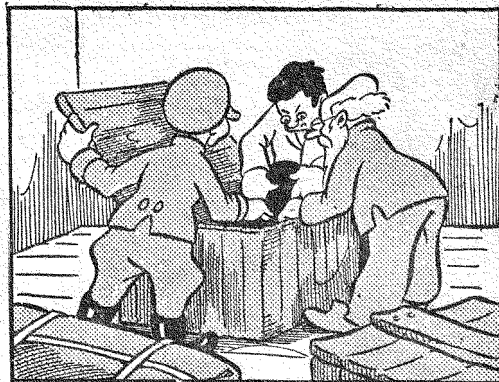
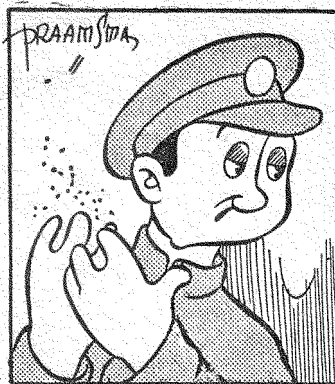
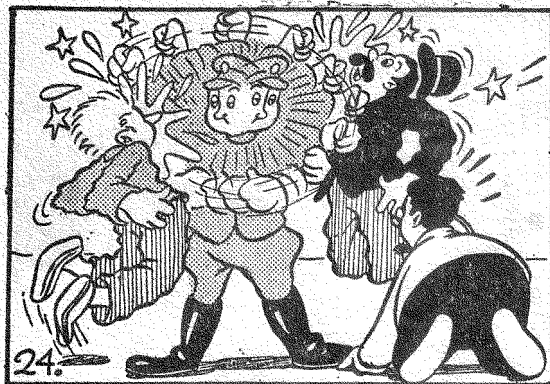
22. Opgewonden liep Jochem op den ouden somberen baas toe en schudde hem bij zijn schouder. „Professor Poesjenel, professor Poesjenel!” fluisterde hij, „wat doet U hier?” De oude man keek Jochem verwonderd aan en gaf niet het minste blijk van herkenning. Nu was het Jochem's beurt om verwonderd te zijn. „Herkent U mij niet meer? Ik ben Jochem Jofel. U herinnert zich mij toch nog wel?” De oude heer greep naar zijn hoofd en plotseling begon de wezenloze uitdrukking van zijn gezicht te verdwijnen en kwam er een gelukkige glimlach om zijn lippen. „Oei, oah, wat is dat?” mompelde hij, „natuurlijk, ik ben professor Poesjenel. En jij, jonge

vriend, jij jij bent jij bent natuurlijk Jofel! Jochem Jofel! Hè, ik weet weer alles! Hoera! Ik heb mijn geheugen terug. Och Jochem Jofel, wat ben ik jou dankbaar, laat mij je de vijf schudden, jonge vriend, mijn eeuwige dank is je deel. Tjonge tjonge, mijn geheugen terug. Ik kan er nog niet over uit!” Jochem, die dit hele toneel als figurant verstomd van verwondering had meegespeeld, had plotseling van alles te vragen. „Professor, hoe komt het, dat U Uw geheugen kwijtgeraakt bent?” „Weet je dat niet Jochem?” vroeg Poesjenel verbaasd. „Welaan, mijn weldoener, luister dan aandachtig! Men heeft mij ontvoerd en”

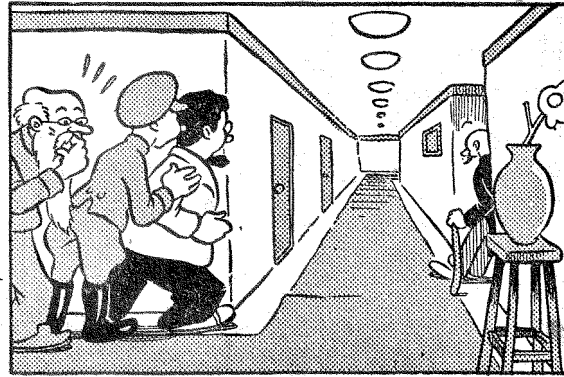
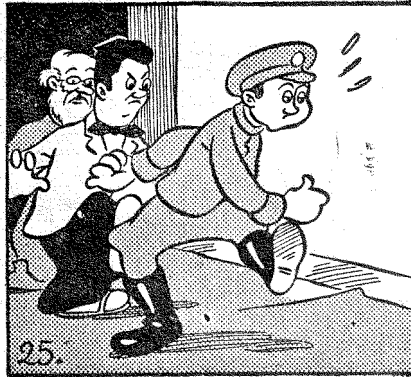
23. Professor Poesjenel had zijn eerste zin nog niet ten einde gebracht, of de deur werd wijd opengegoorpen en twee woedend schreeuwende kerels stormden het vertrek binnen. „Grutjes”, schrok Jochem. „Daar heb je die twee sloebers uit het postkantoor, die mij het leven met alle geweld zuur schijnen willen te maken. Olala! wat kijken ze boos!” „Is die verduivelde pottenkijker ook alweer hier binnengedrongen?” riepen de twee heren boos. „Nou is hij zelfs weer onder dat blok steen uitgekropen. Komaan, we zullen hem even van dik hout zaagt men planken geven!” „Kom maar op!” riep Jochem, „Ik lust jullie, met en zonder zout. Vooruit, pak aan. Haddiekadee!” Er ontstond in de kleine kamer een oorverdovend tumult van beu-

kende vuisten en pijnlijke uitroepen. Jochem Jofel weerde zich dapper, maar inderdaad was het niet veel meer dan zich weren. Want tegen die twee geroutineerde boeven-boksers had hij alle moeite om zich te verdedigen. Professor Poesjenel was verdwenen van het toneel van de strijd. Juist op het moment, dat de aanvallen van de twee booswichten Jochem wel een beetje al te machtig begonnen te worden, trad er opnieuw iemand de kamer binnen. En deze iemand was niemand minder dan de slaperige Leo Lodder, die, aangezien de tien minuten om waren, eens kwam kijken, hoe het met Jochem stond. Nu, Jochem stond nog wel, maar het zou waarschijnlijk niet lang meer duren, of Jochem zou gevloerd worden, tenzij

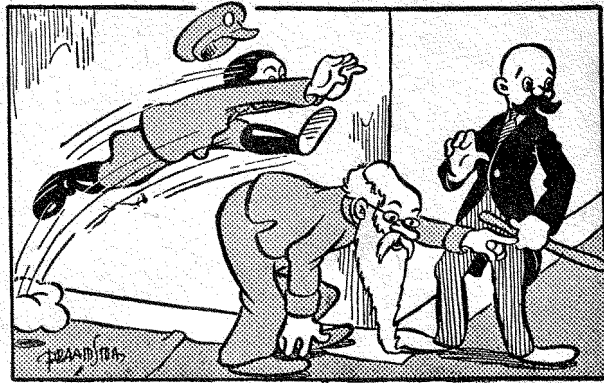
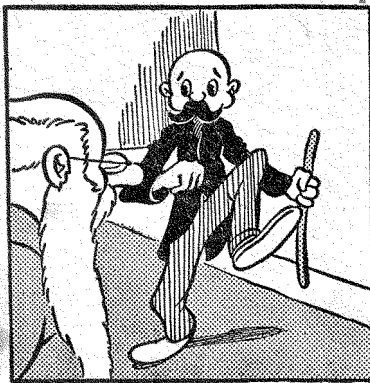
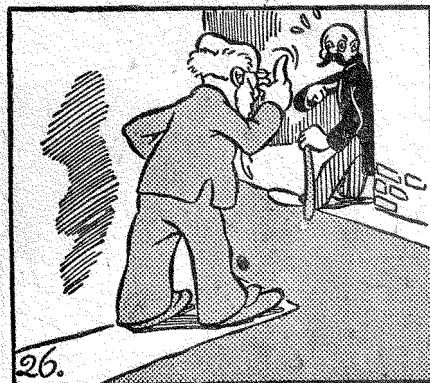
24. Tenzij Leo Lodder Jochem's ongelijke partij met zijn frisse kracht en zijn slaperig gezicht kwam versterken. En dat gebeurde dan ook. Een ogenblik later stond Leo met een onbewogen gelaat, waarop zich geen enkele gevoelsuiting aftekende, in het midden van het vertrek, terwijl hij zijn vuisten als molenwieken en mokers rondzwaaide. Jochem Jofel lag dit prettige tafereeltje op zijn knieën te bekijken en was stomverbaasd. Wie had ooit gedacht, dat er zoveel pit in dien meligen knaap zou steken? En ziet: na enkele minuten was de zaak in kannen en kruiken. De twee boeven lagen als oude viezigheid op de vloer en Leo Lodder streek met een verveeld gezicht het stof van zijn handen. „Prachtig werk, Leo!” riep Jochem enthousiast. „Wat?”

vroeg Leo, „ik heb een vreselijke slaap, werkelijk ontzettend. Nu de vuile was gedaan was, kwam ook Poesjenel weer terug. „Vechten is niets voor mij, jongens”, sprak hij, „ik begrijp nou niet, dat jullie dat zo leuk vinden. Ik zou het gewoon akelig vinden”. „Zo”, antwoordde Jochem beleefd. „Idioot”, gaapte Leo Lodder. „Kom mannen”, deed Leo zakelijk, „we moeten deze gevelde heren ergens in verzekerde bewaring stellen, opdat ze ons straks niet weer onverhoeds aanvallen. Wat zouden jullie denken van dat kistje daar? Als we ze opvouwen, dan kunnen ze er best in”. Ze namen de boeven bij de armen, en persten ze in de kist, waarna de deksel goed gesloten werd. „Voor den bakker”, zei Jochem.

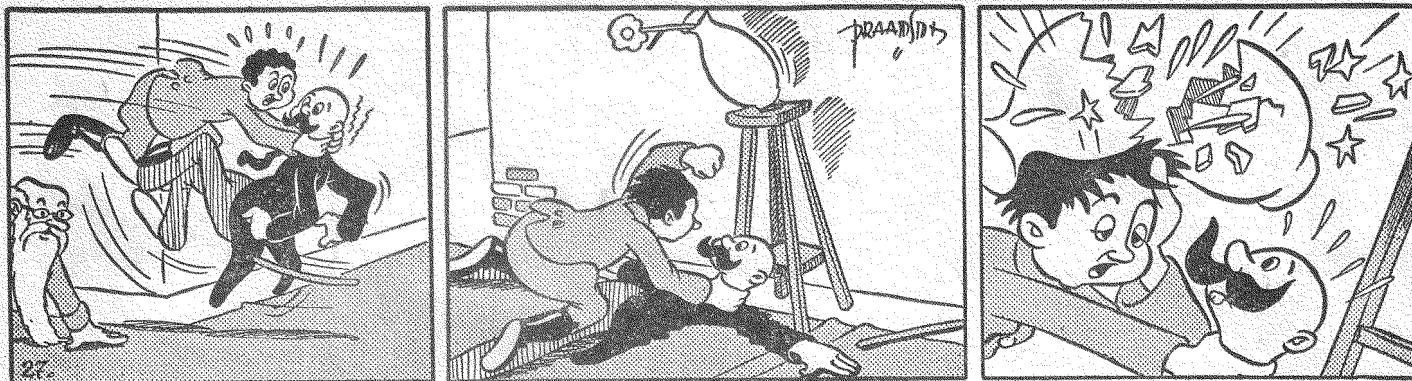
25. „We zullen eens verder op verkenning moeten gaan”, meende Leo Lodder. „Ik vind het hier wel een beetje leuk. Misschien kan ik hier wel een bed vinden, waar ik even kan slapen of althans mijn ledematen even kan strekken, al is het maar een half uurtje”. Het drietal ging een deur door en kwam op een prachtige gang, helder verlicht en waarop verscheidene deuren uitkwamen. Leo en Jochem keken hun ogen uit. „Alsjeblieft”, zei Jochem, „het is hier voor elkaar, hoor. En als je je nu voorstelt, dat dat allemaal onder de bergen is. Tjonge, tjonge” „Ssst”, fluisterde de pro-

fessor, „daar komt iemand aan, het is een van de leden van het „Streepjesbroekengilde”. Waarempel, het is mijn bewaker”. „Zullen we dien meneer zijn ogen gaan dichtslaan?” vroeg Leo naief. Maar Jochem voelde niet voor dergelijk overhaast optreden. „Nee, we moeten dien meneer op een minder luidruchtige manier in onze macht krijgen”. „Ik weet er iets op”, fluisterde Poesjenel weer, „als ik dien man aanspreek, dan heeft hij geen achterdocht. Ik houd hem wel aan de praat, en dan kunnen jullie enfin, dat weten jullie zelf wel (e.e.e.)”

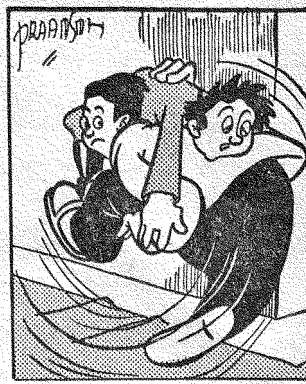
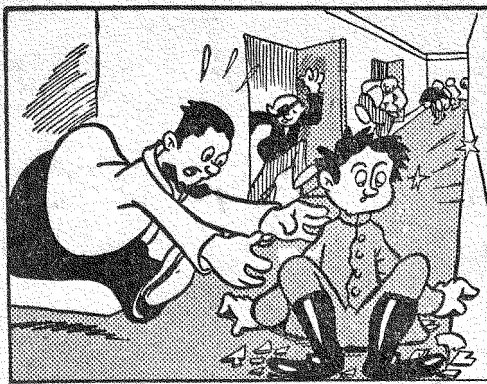
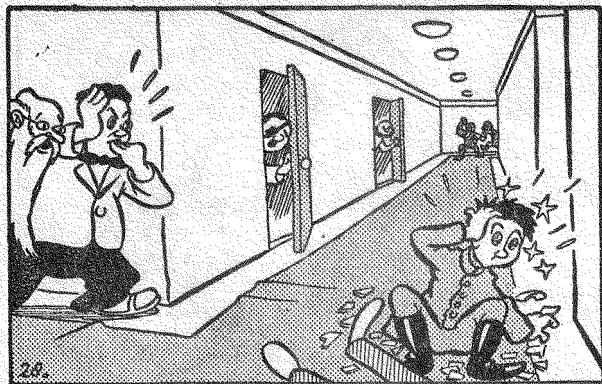
26. Leo en Jochem knikten en verscholen zich. De professor bleef staan en trad tevoorschijn. „Psst, kom eens” riep hij naar den streepjesbroek. Het heerschap keek verwonderd op en wees met een bars gezicht naar de kamer, waarin de professor blijkbaar verblijf moest houden. „Nee”, schudde Poesjenel, „geen grapjes. Kom eens even hier.” De bewaker kwam met een stuurs gezicht aanzetten. „Er is mij iets merkwaardigs overkomen”, deed de professor gewichtig, „iets zeer merkwaardigs, haast iets ongelooflijks.” „Zo”, deed de streepjesbroek geïnteresseerd. „Wat dan?” „Ja”, zwamde de professor, „stel je voor, kerel, iets ongelooflijks. Stel je

toch eens voor, aan het einde van de gang... zo ongeveer, laat ik eens kijken... Nou ik zou zeggen op een afstand van twee meter vijf en zestig... of nee... twee meter vijf en zeventig... ja, dat zal het ongeveer zijn. Enfin stel je dus voor, daar aan het einde van de gang...” en de professor wees in gebukte houding in de bedoelde richting. De bewaker keek met volle belangstelling dezelfde kant op. Op dat moment kwam Leo Lodder aanrennen met een flinke vaart, hij zette zich af en sprong, óver den professor heen op den argelozen streepjesbroek toe.

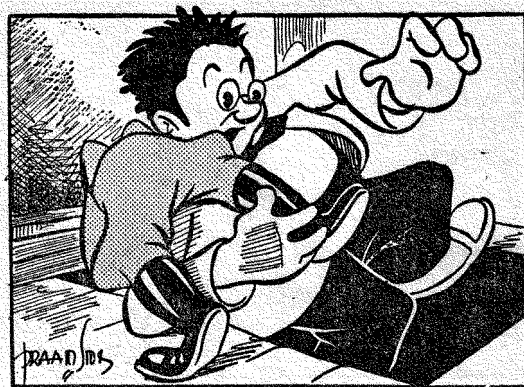
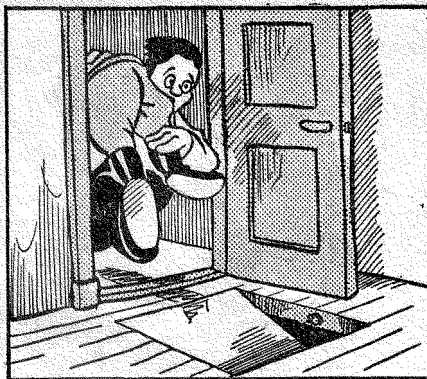
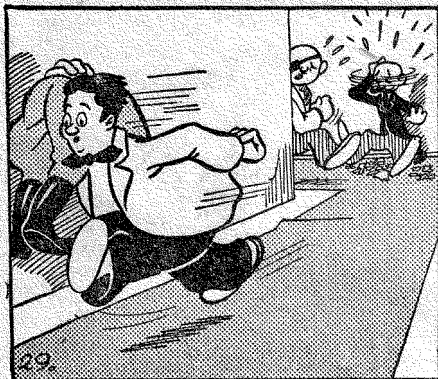
27. Het volgende ogenblik had Leo den Snorrebaard bij de eigenwijze nek vast en tuimelde tezamen met hem over de vloer. „Hola, heilla, hoplala,” riep Lodder „heb ik je daar even fijn te pakken, smuigerd? Ik zal je wel eens leren, arme, oude Poesjenellen te bewaken in een streepjesbroek. Vraag genade, of ik sla je tot pindakaas.” De kale man lag languit op de grond en Leo zat vol enthousiasme boven op hem. Vol angst keek de bewaker in het slaperige gezicht van Leo en hij begreep niet, hoe een gelaat, waarin zulke afwezige ogen zaten, een mond kon voortbrengen, die zulke boosaardigheden uitkraamde. „Gena-

de”, brulde Leo nogmaals, „pindakaas of niet. Zo niet, dan ga ik op staande voet slapen. Vooruit! Eenmaal, andermaal...” Maar tot een derde maal kwam het niet, want Leo Lodder had buiten de onvoorziene omstandigheden gerekend, in dit geval een antieke bloemenvaas op een hoog tafeltje. Het ongeluk wilde, dat het kale bewakershoofd tegen het hoge geval aanstootte, met het gevolg, dat de vaas begon te wankelen, en tenslotte naar beneden viel, precies op het hoofd van Leo Lodder, die met een gelukkige glimlach in een zekere slaap sukkelde....

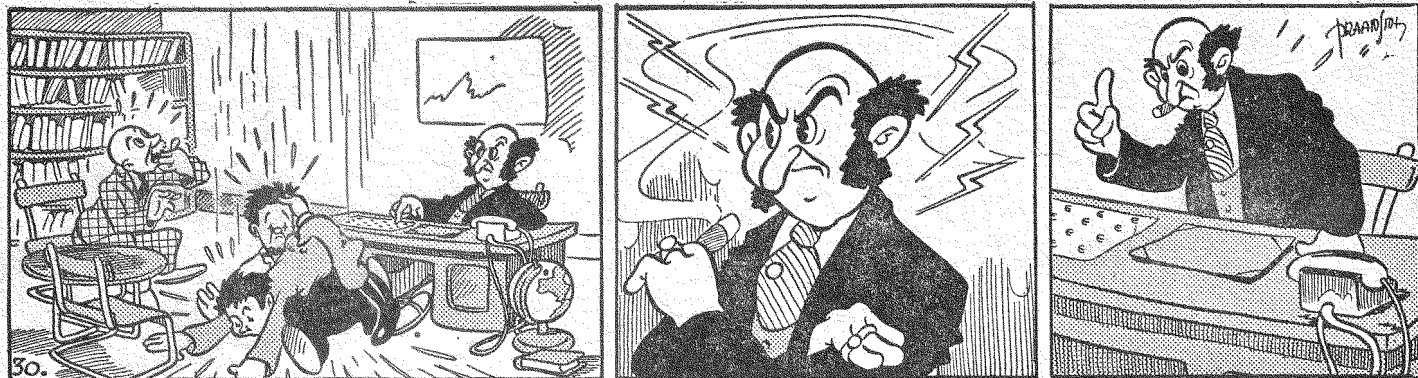
28. Op het gerinkel van de aan scherven vallende vaas werden alle deuren in de gang opengeworpen en keken er talrijke nieuwsgierige hoofden naar buiten, om te zien, wat er aan de hand was. Ogenblikkelijk had men echter Leo Lodder en de half gewurgde bewaker opgemerkt en volgden achter de talrijke hoofden een even talrijk aantal lichamen, waarvan de benen zonder uitzondering in streepjesbroeken gehuld waren. Een oorverdovend getier steeg op. Leo Lodder zat nog steeds, volkomen verdoofd door de klap van zijn hoofd, te suizebollen op de gangloper, temidden van de gelukbrengende scherven. Jochem en de professor stonden met angst

en beven de ontwikkeling der gebeurtenissen vanuit hun schuilhoek gade te slaan en eensklaps werd het Jochem duidelijk, dat Leo hier in belangrijke mate gevaar liep in de macht der streepjesbroeken te komen. „Dat nooit!” wist Jochem dadelijk. „Eens heeft Leo Lodder mij uit een moeilijke situatie gered — en dus is het nu mijn beurt om hem hetzelfde te doen. Jochem stormde op Lodder toe, greep hem vast en slingerde hem met een smak over de schouder. En toen: rennen maar jongens! Lodder bungelde als een slappe vaatdoek met Jochem's bewegingen mee. Professor Poesjenel was spoorloos verdwenen.

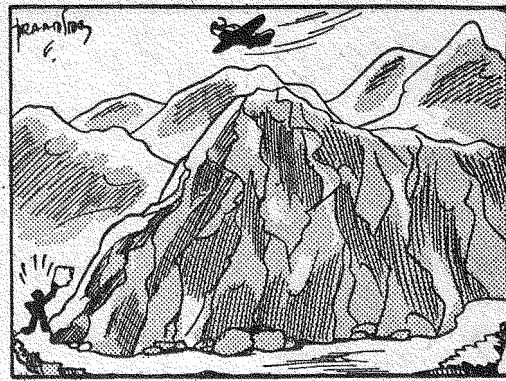
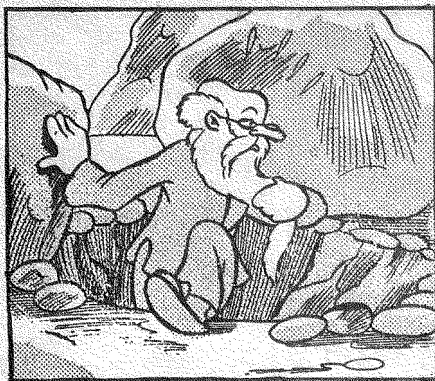
29. Jochem had geen gemakkelijke taak op zich genomen, dat bemerkte hij alras. Maar hij rende met de moed der wanhoop. Achter hem aan liep een hele troep tierende streepjesbroeken. „Vooruit, Jochem, vooruit! Laat je niet kisten! Laat zien wat je waard bent!” schoot het door Jochem's verhitte hoofd. En het moet gezegd worden, dat liet hij ook. Hij liep gang in, gang uit, kamer in, kamer uit, en er kwam geen einde aan. En steeds kwam de Joelende menigte nader. „Ik moet iets doen,” schoot het door Jochem's hoofd. „Iets buitengewoon handigs, iets, waarover ik later met trots en plezier zal kunnen vertellen, iets waardoor het genie, dat in mij is, eens te meer naar voren komt. Maar wat? Maar

wat! Maar wat!?” Jochem wist het niet. Hij wist alleen, dat Leo Lodder steeds zwaarder werd en zichzelf steeds zwakker. Maar gelukkig kwam er uitkomst voor Jochem. Want toen hij weer eens voor de zoveelste keer op goed geluk een kamer binnrende, bemerkte hij, dat er vlak over de drempel een valluik in de vloer was aangebracht. Daar Jochem een flinke vaart had en eigenlijk te laat het gevaar bemerkte, kon hij niet voorkomen, dat hij tezamen met Leo in de diepte stortte. Jochem schrok natuurlijk vreselijk, maar ogenblikkelijk was hij ook alweer met de nieuwe situatie verzoend: „Ik kon toch ook niet eeuwig door blijven hollen met dien mafkous op mijn rug!”

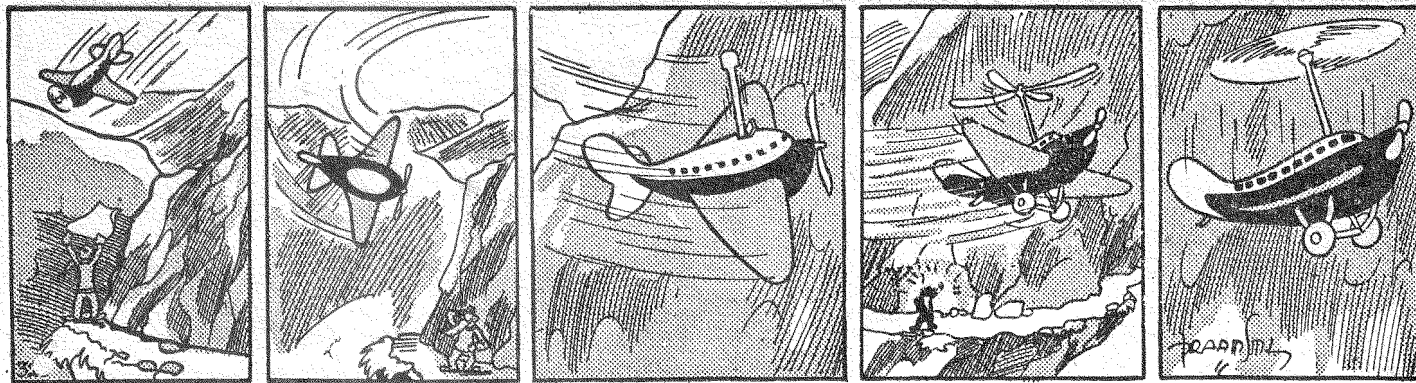
30. Het was gelukkig niet meer dan een meter of vijf, die Jochem en Leo vielen. Dat was dus alweer een geluk bij een ongeluk. Overigens zal een ieder verlangend zijn, te vernemen, waar onze twee valluikers eigenlijk terecht kwamen. Wel, dat was in een keurige kantoorkamer met stalen meubelen, een boekenkast, een wereldbol en een bureau, waarachter niemand minder dan Piet Petat, de waard uit het herbergje, was gezeten in een keurig costuum met een streepjesbroek. En tegenover dezen meneer zat professor Bram Brandglas, die met een angstig-verbaasd gezicht naar boven keek of er nog niet meer van dergelijke verrassingen uit de lucht zouden komen vallen. „Zo, zo,” lachte Piet Petat schamper, terwijl hij protserig aan een dertig-cents-sigaar trok, „komt U binnen heren. Hoe

maakt U het, meneer Jofel?” Jochem was vanwege de val echter volkomen buiten westen en hoorde niets van hetgeen de waard tegen hem zwaarde. „Niet zo best, vermoed ik, meneer Jofel,” vervolgde Piet Petat, terwijl hij een triomferende en boosaardige blik op Bram Brandglas wierp. Hij richtte zich echter weer dadelijk tot den slapenden Jochem en Leo. „En dat is alleen Uw eigen schuld, meneer Jofel. Ik heb U gisteren al gezegd, wie niet horen wil, moet voelen. Ik heb U gewaarschuwd! Maar U heeft mijn waarschuwingen in de wind geslagen! Nu moet U zelf de gevolgen ervan maar dragen. Nu was er van voelen bij de beide valluikers praktisch geen sprake meer, terwijl Jochem zoëven al meer dan genoeg gedragen had, namelijk Leo Lodder op zijn schouder.

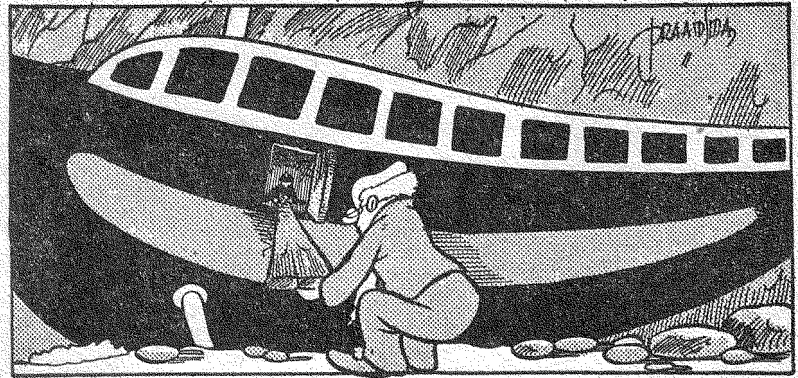
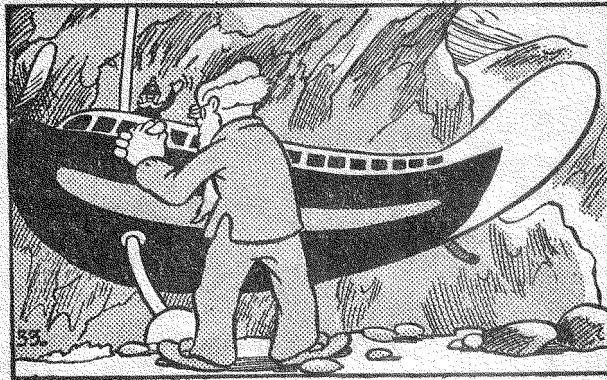
31. Wat was er echter ondertussen met onzen goeden ouden professor Poesjenel gebeurd? Het laatst hebben wij hem gezien voordat de achtervolging van Jochem met Leo was ingezet. De prof had zich namelijk verscholen gehouden totdat het ergste ruemoer voorbij was en was toen uit zijn schuilhoek tevoorschijn gekomen om zich voorzichtig naar buiten te begeven. Och och, wat was die Poesjenel gelukkig! In hoeveel tijd had hij de zon-al niet meer zien schijnen! Blij als een blij kind keek hij rond en ademde met volle teugen de frisse berglucht in. Toen echter zijn eerste bevrijdingsroes voorbij was, begon hij aan zijn bevrijders te denken, die daar onder in de gewelven nog steeds in de grootste moeilijkheden verkeerden. Juist was hij daarover aan het nadenken, hoe hij hen zou kunnen helpen,

toen hij een eigenaardig gezoem hoorde in de lucht. Hij bracht de hand aan zijn oor en luisterde aandachtig. Al gauw kwam er een dolgelukkige uitdrukking op zijn gerimpeld gezicht. „Het is hem, het is hem” mompelde de professor opgewonden en na nog, een dertig seconden kwam er een soort vliegtuig van achter de bergketen tevoorschijn. Enthousiast sprong de professor overeind en begon druk met zijn zakdoek te wapperen. „Mijn eigen Klapgiro” mompelde hij verheugd. Natuurlijk is het commissaris Brombeer met een stel van zijn mannetjes aan boord. Tjonge-jonge, nu is het leed gauw geleden. Wat heb ik toch eigenlijk magnifieke uitvindingen gedaan... Als je nagaat, werkelijk verbazingwekkend....”

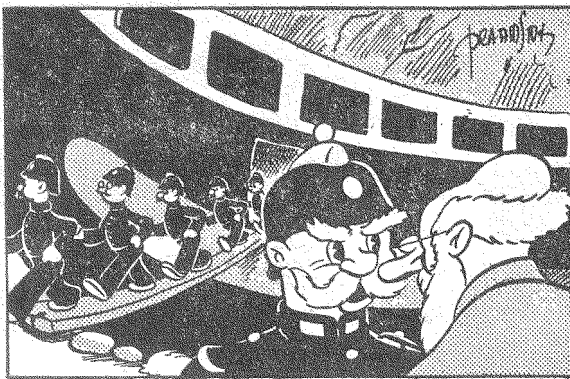
32. Als een gek stond de goede Poesjenel te zwaaien, naar de Klappgiro, die de zakdoek blijkbaar tussen de bergketenen had opgemerkt, want hij bleef voortdurend in de buurt rondcirkelen. De oude prof. vond het een heerlijk gezicht, dat uit zijn eigen brein ontsproten geval daar zo heerlijk te zien dertelen. Het vliegtuig was inmiddels tot vlak bij de plek, waar de prof stond, genaderd. Er ging een luikje open in het dak en uit dat luikje werd een soort mast gestoken, die aan het eind voorzien was van een dikke knobbel. Na een paar seconden kwam er beweging in die knop. Er kwam met een schok een grote, vierbladige propellor uit tevoorschijn, die onmiddellijk begon te draaien. Toen deze autogiro-propellor eenmaal flink op gang was, begon

de gewone propellor zijn cirkelingen langzaam te staken en na enige ogenblikken hing het toestel doodstil in de lucht. „Het is toch wat”, dacht professor Poesjenel, die alle gebeurtenissen met ontroering had gadeslagen, zuchtend. „Dat zoiets moois met mensenhanden gemaakt kan worden. Ik had nooit kunnen denken, toen ik dit toestel aan het ontwerpen was op papier, dat het nog eens mijn redding zou kunnen zijn en tevens de redding van Jochem Jofel en al die anderen... Inmiddels zweefde het toestel langzaam naar de plaats, waar onze professor zijn eigen uitvinding stond op te hemelen. „Ziedaar,” sprak de professor tot zichzelf, „voorwaar een wereldschokkende vinding!”

33. De Klappgiro staakte zijn dalende beweging vlak naast het bergpad. „Hallo”, riep Poesjenel. „wie-
daar?” „Ahoi,” klonk een stem van de Klappgiro,
„hier commissaris Brombeer.” En op hetzelfde ogen-
blik verscheen daar het hoofd van een politiemann,
dat voorlopig alleen helm en snorren was. „Wij heb-
ben een telegram gehad van Jochem Jofel,”
schreeuwde de commissaris. „Hij heeft onze bijstand
hard nodig, zegt hij.” „Dat is waar,” galmde Poes-
jenel terug. We hebben je dringend nodig. Waar het
om gaat vertel ik je zo wel.” „O.K.,” bromde de helm

en de snor. „Ik zal de looppank uit laten leggen.
Pak je hem aan?” „Naturellement,” zei Poesjenel
kittig. Hij voelde zich jeugdig en vlot worden nu
hij de macht der overheid zo dicht bij zich wist. In
de zijwand van de Klappgiro werd een deurtje ge-
opend en enkele ogenblikken later schoof een die-
naar van den heiligen Hermandad een kolossaal
lange loopplank naar buiten, die door den professor
werd aangepakt. „Vooruit”, dacht deze, „de verbind-
ding is tot stand gebracht. Laat ze nu maar komen.”

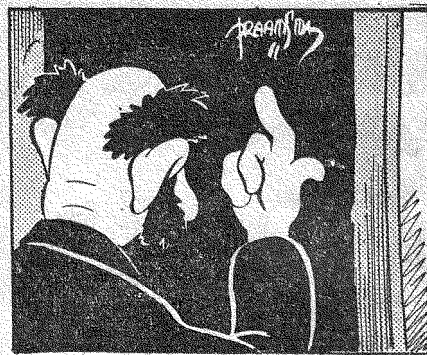
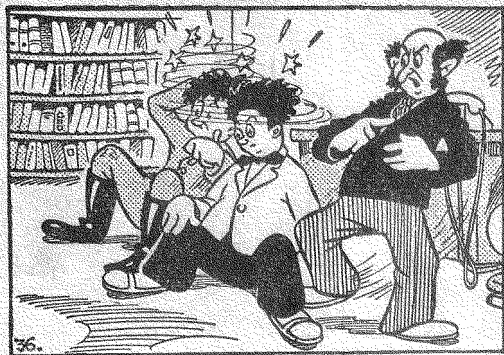
34. En jawel hoor. Enkele minuten later stapte commissaris in hoogst eigen persoon over de loopplank met uitgestoken hand op Poesjenel toe. „Mijn beste professor, hoe maakt U het? We hadden, om U de waarheid te zeggen, al haast alle hoop, U ooit weer te zien, opgegeven. Hoe gaat het er mee, vertelt U eens”. „Neen,” sputterde de professor tegen, „daar is absoluut geen tijd voor. Jochem Jofel en een kornuit van hem worden door een stel zware misdadigers in een onderaards gewelf gevangen gehouden. Het is zaak, dat deze weldoener der mensheid ogenblikkelijk bevrijd wordt”. „Is hij gevan-

gen?” schrok Brombeer, „en is hij in gevaar?” „In groot gevaar,” zei Poesjenel gewichtig. „Hij heeft mij uit de gevaarlijke toestand, waarin hij binnenkort ongetwijfeld zelf ook zal geraken, gered. Het is dus niet meer dan mijn plicht, dat ik hem alle bijstand verleen.” „Natuurlijk” zei Brombeer zake-lijk, „laten we dus maar niet langer babbelen. Mijn Mannen! Waar zijn mijn ondergeschikten?” De ondergeschikten — een aanzienlijke hoeveelheid politieagenten — hadden inmiddels de Klappgiro verlaten en stonden krijgshaftig op de bergweg aange-treden.

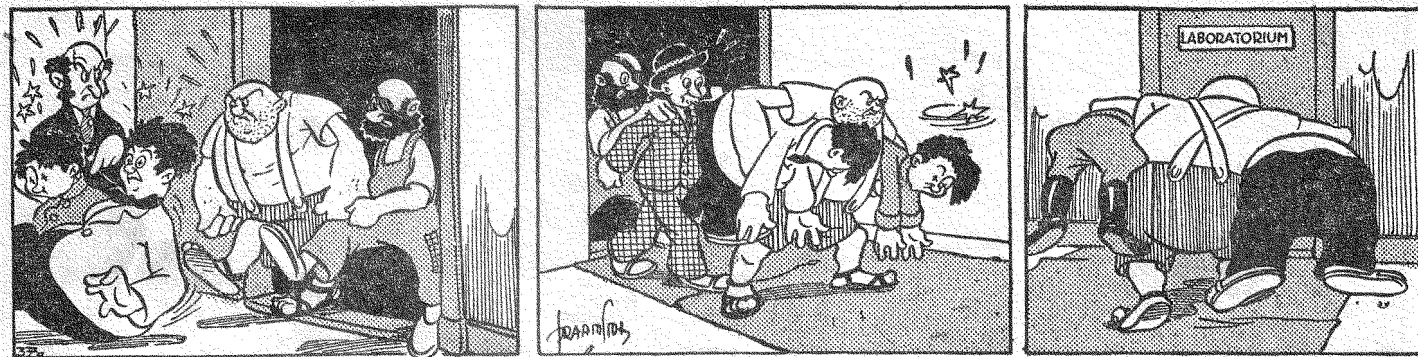
35. „Mannen!” riep Brombeer met luider stemme tot zijn agenten, „mannen! luistert naar hetgeen Uw commissaris U zeggen zal. Zoëven heb ik vernomen, dat ons aller vriend, Jochem Jofel, in groot gevaar verkeert. Ik zeg U, zijn wij niet verplicht onze krachten in te spannen en onze inspanningen met kracht te verplichten. Wij zijn allen dienaren van de staat, daarom is de staat onze dienaar. Maar een staat zonder Jochem Jofel is als een ei zonder zout. Toch is Jochem Jofel geen zacht eitje, en al-

lerminst zouteloos. Ook is hij niet zoetelijk van aanleg en ook niet van uitvoering. Hij is een man uit een stuk. Daarom zal hij voor ons ook nooit iets van zijn waarde verliezen. En nu: vooruit! Op naar Jofem Jochel!” De agenten zetten zich in beweging en onder het schreeuwen van „Op naar Jochem Jofel”, ging het in looppas naar het bewuste laddertje van tweehonderd en zestien sporten. De hele troep daalde voorzichtig, doch luidruchtig in de grot af.

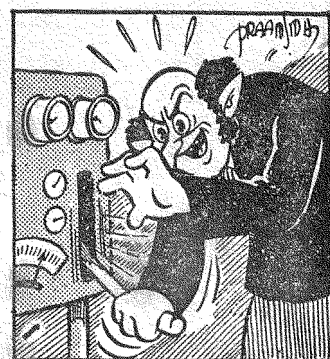
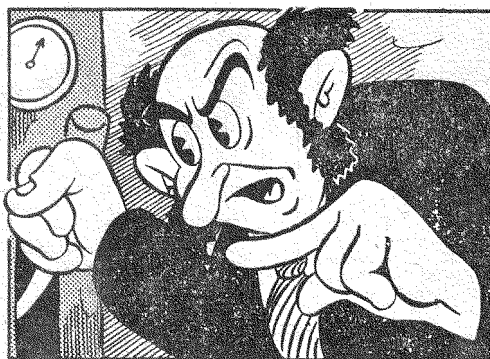
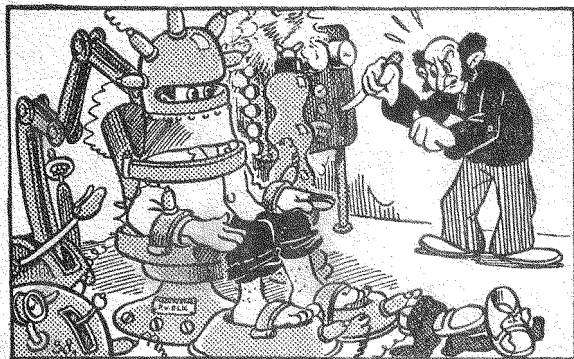
36. Jochem Jofel en Leo Lodder begonnen overigens langzamerhand weer wat bij hun positieven te komen. Bij Leo ging dat trouwens iets minder vlot dan bij Jochem, daar hij ten eerste veel slaperiger van natuur was, en ten tweede, omdat hij, naast zijn 5 meter diepe val ook nog de op zijn schedeldak vergruizelde vaas te verwerken had. Piet Petat — zich als gewezen waard perfect van zijn huidige situatie bewust — was nog steeds bezig boze dingen tegen Leo en Jochem te zeggen. Deze reageerden daar echter geen van beiden op, hetgeen Petat ziedend maakte. „Eigenwijze melkmuilen”,

brulde hij, „het streepjesbroekengilde laat niet met zich spotten. We zullen jullie wel aan het verstand brengen, dat het niet netjes is je in andermans zaken te steken. Weer volhardden de beide gevangenen in een hardnekkig stilzwijgen. Petat werd steeds woester. Hij schudde zijn gevangenen wild aan hun kragen heen en weer en verkondigde allerlei lelijke woorden. „We zullen het geen minuut meer uitstellen, geen minuut,” krijste hij. Hij opende de deur en riep op gebiedende toon een paar van zijn ondergeschikten tot zich. Het was hem aan te zien, dat hij zich een heerser voelde.

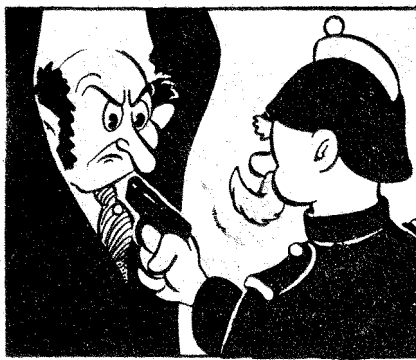
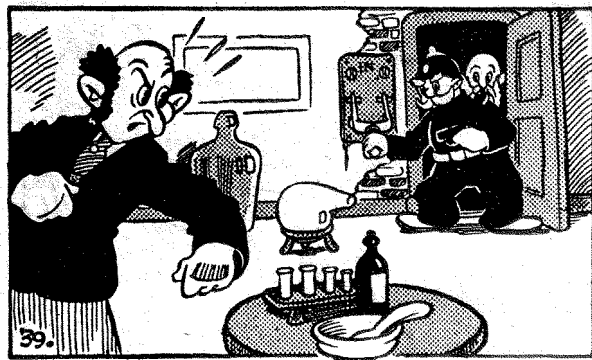
37. Twee dienaren kwamen binnengestant. Het waren de heldhaftige Zebedeus en een ander personage, dat om de hemel weet welke reden Froefroetje genoemd werd. „Iets van Uw dienst?” vroegen zij uiterst beleefd aan Piet Petat. „Ja, zeker, inderdaad. Breng deze heertjes maar eens even naar het laboratorium. Daar zal ik ze voorgoed hun brutaleit doen kwijtraken. De dienaren knikten onderdanig. Zebedeus nam Jochem en Leo onder zijn kolossale armen, terwijl Froefroetje Bram Brandglas bij zijn schouder begeleidde. „Dat gaat niet goed,” dacht de laatste. We gaan natuurlijk naar de geheugen-verlies-machine. Als er nu niet heel

gauw hulp komt, dan zijn we de sigaret. En om de waarheid te zeggen, heb ik allerm minst puf om voor de rest van mijn leven mijn geheugen kwijt te raken. Overigens heb ik nog altijd mijn professoraal voorgevoel, dat mij zegt, dat er grote dingen gaan gebeuren, en wel heel binnenkort. Ja, ja, Froefroetje, kijk me maar niet zo achterdochtig aan, omdat ik een gewoon gezicht trek. Jij bent lang niet fijn genoeg gebouwd, om van die prettige voorgevoelens te hebben. Welja, pak me maar steviger vast. Straks kom je toch van een kouwe kermis thuis.... Aha, daar is het laboratorium al. Ik ben erg benieuwd....”

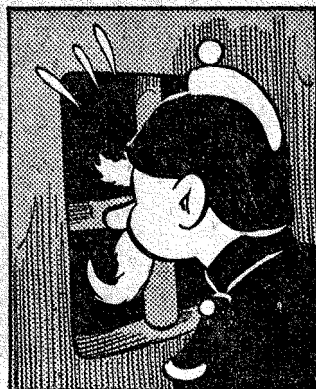
38. En jawel hoor, Bram Brandglas had gelijk gehad met zijn vermoedens. Ze waren inderdaad bestemd voor de geheugen-verlies-machine. De eerste, die er aan moest geloven, was Jochem Jofel. „Daar ga je, wereldreiziger, hoonde de boosaardige waard, „als ik dit hendeltje omlaag haal, dan voel je je geheugen heerlijk langzaam uit je wegzinken. En je krijg* het nooit meer terug.” Jochem was in een zonderlinge stoel geplaatst en vastgeschroefd. Hij had zijn schoenen en kousen moeten uittrekken. Met zijn blote voeten zat hij op stalen plaatjes. Dat moest natuurlijk voor het contact, begreep hij. Toen hij dat koude staal aan zijn voetzolen voelde

had hij even moeten grinniken, hetgeen voor Piet Petat aanleiding was geweest om vele hatelijke dingen te beweren, die niet in het minst indruk op Jochem maakten. Langzamerhand begon hij weer wat bij zijn positieven te komen. „Het is een kwestie van geluk”, begreep hij, „ieder ogenblik kan er hulp opdagen, maar die hulp kan ook nog dagen uitblijven en dan zijn wij ons geheugen kwijt.” „Opgelet, wereldreiziger van niks”, gromde Piet Petat. „Ik zal tot tien tellen en dan... dan... Affijn, kereltje je begrijpt me, niet?” En hij begon te tellen: „een... twee... drie... toen hij met een duivelse grijns tien gezegd had, haalde hij de handel over

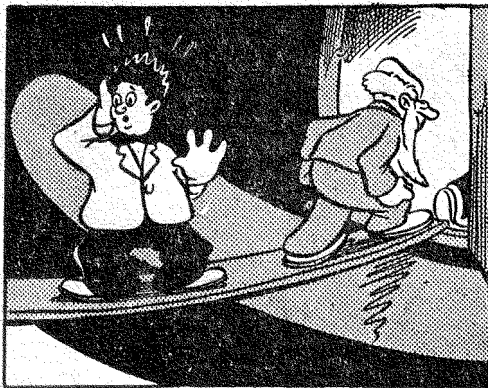
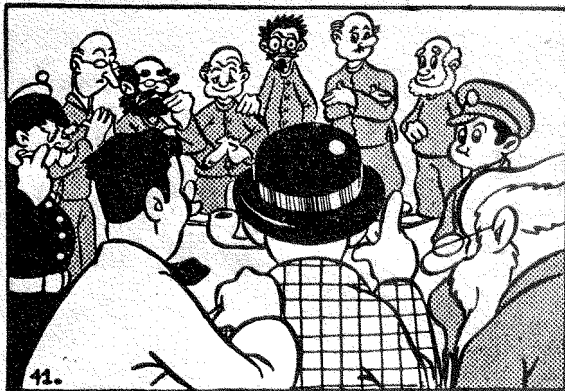
39. Inderdaad, Petat haalde de handel over en Jochem sloot de ogen om zich in het onvermijdelijke te schikken. Maar hij voelde niets.... Zijn geheugen verflauwde niet in het minst.... „Ik voel lekker niks, Petat”, hoorde Jochem den Streepjesbroekenchef, maar hij had nog niet uitgesproken, of een grommende stem klonk door het vertrek: „Handen omhoog, Petat, je spel is uit! Het zat je niet glad, ouwe boef”. „Hoera! Commissaris Brombeer!” schreeuwde Jochem. „Dag beste Jochem”, riep deze terug. Nog gezond, geloof ik? Gelukkig, dat ik maar eventjes dat hoofdschakelaartje omhaalde, toen wij binnenslopen,” en zich tot Petat wendend: „Zo, zo, Petat. Ontmoet ik jou weer eens? Ik moet zeggen,

je hebt tegenwoordig Amerikaanse gangster-allures aangenomen. Maar je moest nog even handiger zijn, kerel.” Piet Petat zweeg met een verbeten, maar toch bedrukt gezicht. Jochem Jofel was inmiddels door Professor Poesjenel uit zijn benarde positie bevrijd. „Is die machine een uitvinding van U professor?” vroeg Jochem. „Inderdaad, jongeman, inderdaad,” glimlachte de geleerde oude heer trots. „Wat voor nut heeft dit geval nu eigenlijk?” vroeg Jochem verder. Nu, ja jongeman,” antwoordde Poesjenel verlegen, „nut, nut, wat heeft tenslotte nut op deze wereld. Maar tja, het is wetenschap, hè?” „O, juist”, zei Jochem.

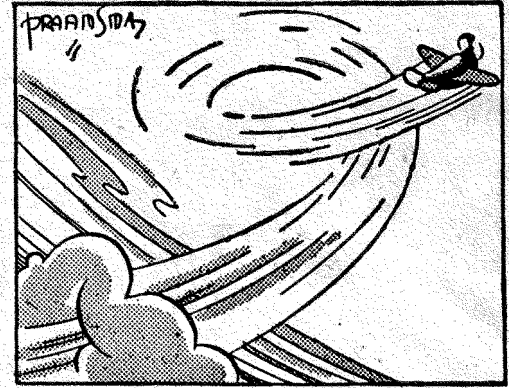
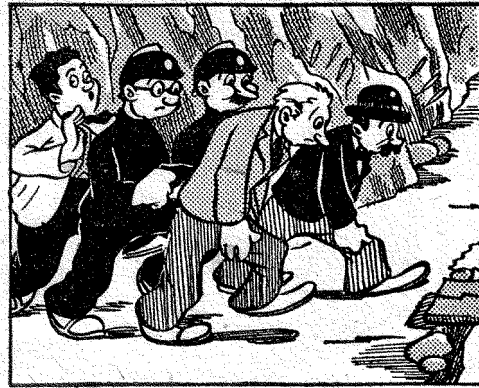
40. De agentenschare zocht inmiddels het hele onderaardse complex af en het duurde niet lang, of een lange stoet van streepjesbroeken stroomde onder bedreiging van enige revolvers met geheven handen de loopplank over naar de Klapgiro. De commissaris was ergens onder de grond voor een dikke, met ijzer beslagen deur blijven staan. „Hoor ik daarbinnen niet praten?” vroeg hij aan zijn metgezellen. „Inderdaad,” zei Jochem, „ik hoorde ook iets.” Zij openden de deur en tot hun grote verwondering kwam een baardig heer de gang opstapen. Hij was in een zelfde tenue gekleed als pro-

fessor Poesjenel. „Wel, heb ik van mijn leven!” riep plotseling Poesjenel en Brandglas vol verbazing uit. „Als dat collega Weethet niet is!” „Jawel, ik ben het,” riep de baardige meneer enthousiast uit. „En wat zie ik daar? Een politie-uniform! Lieve help, zijn de boeven dan verjaagd?” „Precies, meneer Weethet,” snorde Brombeer, „ik kan U mededelen, dat de groep misdadigers, die U ontvoerd heeft, zojuist ontmaskerd is.” „Asjemenou!” riep Weethet uit en hij liep weer de cel in. „Collega's, kom eens gauw!”

41. Alras bleek nu, dat er nog een hele schare heren met intelligente gezichten in de bewustè cel zat en dat deze heren alle ontvoerde professoren waren. „Stilte, stilte, heren”, verzocht Bram Brandglas, „het lijkt mij geen overbodige weelde, wanneer ik even een en ander van deze zonderlinge geschiedenis duidelijk maak. Luistert. De aan U allen zo welbekende Piet Petat is een heerschapp met hoge aspiraties. Hij wilde de wereld veroveren en wilde dit doen door alle belangrijke uitvindingen op ieder gebied in zijn bezit te krijgen. Dat hij daarvoor stelen moest, interesseerde hem niets. Hij liet hier deze grotten in de bergen uithouwen en vestigde daar zijn hoofdkwartier. Wanneer er echter een uitvinding werd gestolen, dan was het vanzelfsprekend ook nodig, den uitvinder in handen te krijgen. Vandaar, dat het laatste jaar vele van onze professoren werden opgelicht en ontvoerd. Waren zij las-

tig, dan zette men hen eenvoudig op de geheugenverlies-stoel. Inmiddels werd in geleerde voorraanstaande kringen het I(nternationale) C(omitee) tot O(psporing) van V(erdwenen) P(rofessoren) opgericht. Ik werd tot voorzitter benoemd en verzelde zodoende in deze streken. Wat betreft die akelige geluiden, dat waren gramfoonplaten en die verhaaltjes over berggeesten werden de wereld ingestuurd, om de mensen afkerig van het bergland te maken, waar men natuurlijk geen pottekijkers kon gebruiken. En daarmee heb ik wel alles verteld”. Het hele gezelschap begaf zich opgewekt aan boord. Jochem Jofel volgde de achterhoede. Hij wilde juist zijn eerste schrede op de Klappgiro doen, toen hij zich plotseling geschrokken omkeerde, de loopplank weer begon af te rennen en een agent toeriep hem te volgen.

42. In de roezemoezigheid der laatste uren had Jochem helemaal de boeven vergeten, die hij met Leo Lodder en professor Poesjenel in een kist had opgesloten. Stel je voor, dat rotsblokrollers aan hun gerechte straf zouden ontsnappen. „Kom er maar uit heren,” zeiden de agenten en ze brachten de

somber kijkende telegram-afkijkers net zo als hun soortgenoten aan boord van de Klapgiro. Een ogenblikje later werd de loopplank ingehaald en begon de snelheids-propellor te draaien. Met enige zwierrige bogen zette het vliegtuig met zijn kostbare lading koers naar Wakkerwater.